

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 381

υποφέρει τρομερά, είχε άνακνήσει μερικές δυνάμεις.

«Έπειτ' από όχτω μέρες, μιά καινούργια έννοια άρχισε ν' άταχο-
λή τρομερά τὸ μυαλό τοῦ Μόργκανσον. Ἦθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ
μάθῃ τὴ χρονολογία. Πόσο ἔχει ὁ μήνας; Πόσες ἡμέρες ἔχουν πε-
ράσει ἀπὸ τότε ποὺ πέρασε ἀπ' τὴ Μίνο;

Τοῦ κάκου διὸς ἔσπασε τὸ μυαλό του. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ
θυμῇ τὴν ἀλλήληση τὴν ἡμέρα, ἐνῶ παραμόνευε στὴ σκοπιά του καὶ
τὴ νύχτα ποὺν ἀποκοιμηθεῖ. Πολλὲς φορὲς ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ
ξυπνᾷ ἀπὸ τὸν ὕπνο του.

Στὸ τέλος, μὴ μπορῶντας περὶ νὰ κρατηθεῖ, ἀποφάσισε νὰ πᾶν στὴ
Μίνο, γιὰ νὰ μάθῃ τὴν πραγματικὴ ἡμερομηνία. Κι' αὐτὸ ἔκανε....

Ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ ὅταν ἔκανε τὴν εἰσοδὸν του στὴ μικρὴ αὐτὴ
πολιτεία. Ὅλες ἡ καλύβες ἦσαν κλειστές. Χωρὶς νὰ γίνῃ ἀνταπόκρι-
σὴ ἀπὸ κανένα, διευθύνθηκε πρὸς τὴ φιλόξενη ταβέρνα.

Μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς, τραβήχτηκε πίσω θαμπομένο. Τὸ
φῶς τὸν ἐξέπληξε. Τέλος, ὅταν τὰ μάτια του ξεκαθάρισαν, διέκρινε τρεῖς
ἀνδρώπους. Ἀπὸ τὸ ντύσιμό τους κατάλαβε ἀμέσως πὺς ἦσαν ταξιδιω-
τες πρὸς ταξείδευαν, ἀκολουθώντας τὴν παγομένη κοίτη τοῦ Γιούκον.

Μιά καὶ δὲν τοὺς εἶχε δεῖ καθόλου, αὐτὸ σήμαινε πὺς ἀνέβαιναν
τὸ ποτάμι πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς σκοπιάς του. Σίγουρα θὰ κοιμούντου-
σαν τὴ νύχτα στὸ πανδοχεῖο καὶ τὸ πρωὶ θὰ συνέχιζαν τὸ δρόμο τους.

— Καλὸ αὐτό! σκέφτηκε μέσα του ὁ Μόργκανσον.

Βλέποντάς τον ὁ ταβερνάρης, τὸν ἀνα-
γνώρισε καὶ τοῦ φώναξε:

— Γεῖά σου, φίλε... Νόμιζα πὺς εἶχες
πεθάνει...

— Ἀ! ἔκανε ὁ Μόργκανσον μετεωρι-
σμένος. Ἀλήθεια.

Εἶχε χάσει περὶ τὴ συνήθειά νὰ κοιμηντά-
ζῃ καὶ ἡ φωνὴ του ἦταν ἐστριγγὴ καὶ ἀλλόκοτη.

— Πάνε παραπάνω ἀπὸ δύο μῆνες ἀπὸ
τὸτε ποὺ πέρασες ἀπὸ δω..., ἐξακολούθησε
ὁ ξενοδόχος. Ποῦ βρισκόσουν ὅλον αὐτὸ
τὸν καιρὸ;

— Ὁ Μόργκανσον, γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ,
κατέφυγε στὸ φρέμα.

— Ἐκοβα ξύλα, εἶπε, γιὰ λογαριασμό
ἐνὸς πράκτορος τῆς εταιρείας τῶν ἀτμο-
πλοίων τοῦ Γιούκον.

— Καὶ ποῦ διάβολο κόβεις τὰ ξύλα σου,
συντόφισε; τὸν ρώτησε ὁ ταβερνάρης.

— Ὡ! ὅχι καὶ μακριὰ ἀπὸ δω..., εἶπε
ὁ Μόργκανσον. Μέσα στὰ δάση ποὺ βο-
σκονταί στήν ἀριστερὴ ὁχτὴ τοῦ ποταμοῦ.

— Ὡραία! ἔκανε ὁ ταβερνάρης... Ὡ-
ραία! Θέλεις τώρα ἓνα ποτηράκι;

Καθὼς ὁ Μόργκανσον πλησίασε στὸν
πάγκο, λίγο ἔλειπε νὰ πέσῃ κάτω ἀπ' τὴ
χαρὰ του. Ἐνα ποτήρι... Εὐχαρίστως θὰ
γονάτιζε μπροστὰ στὸν ταβερνάρη καὶ θὰ
τοῦ τῆλε γύρω ἀπ' τὰ πόδια τὰ χέρια του.

Θέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, μὰ τραύ-
λισε μερικὰ ἀκατανόητα λόγια.

— Ἀδειάσε διαδοχικὰ δύο ποτήρια οὕτως. Ἐννοῶσε τὸ κεφάλι του
νὰ στριφογυρᾷ καὶ ἔπεσε σὲ μιὰ καρτέλα.

Εἶδε σὰν σὲ σύννεφο τότε, ὅτι ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς ταξιδιωτές, ἓνας
ψηλὸς ἀνδρᾶς μὲ πλατύς ὄμιον καὶ μεγάλῃ γενειάδα, πληρώσε
στὸν ταβερνάρη τὸ λογαριασμὸ τῆς παρέας του. Μὲ τὰ θολὰ μάτια
του πρόσεξε, ὅτι εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μάρκο τραπεζο-
γραμματίου.

Ὁ Μόργκανσον μὲ μιά ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα καὶ τὸ
βλέμμα του φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ φλόγα. Ἦσαν τραπεζογραμ-
ματίου τῶν ἐκατὸ δολλαρίων! Ἦσαν ἡ ζωὴ! Καὶ τί ζωὴ!... Χρειά-
στηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλη του τὴ θέλησι γιὰ νὰ μὴ ριχτῇ ἐναντίον
τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, νὰ τοῦ πάρῃ τὰ χρήματα καὶ νὰ χαθῇ μέσ' στὴ
νύχτα.

Ὁ ἀνδρᾶς μὲ τὴ μαύρη γενειάδα ἔκανε νόημα σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς
συντρόφους του, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε ἀμέσως καὶ τραβήξε ἀπ' τὸ σακ-
κάκι ὁποῖος κομίσαν στὴν καρτέλα του.

— Σήκω, Ὀλέσον, ποῦ εἶπε. Εἶνε ὦρα νὰ κοιμηθεῖς...

Ὁ Ὀλέσον ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ χασμουρήθηκε.

— Θὰ κοιμηθεῖς, πολλὴ νωρὴς, παρατήρησε ὁ ταβερνάρης. Γιατί
εἶσαι;

— Πρέπει αὐριο τὸ πρωὶ νὰ ξυπνήσουμε πολλὴ νο-
ρίς, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴ μαύρη γενειάδα, γιὰ-
τι θέλουμε νὰ εἰσέλθωμε τὸ βράδυ στὸ Σέλασκον.

— Γιὰ νὰ γιορτάσετε ἐκεῖ τὰ Χριστούγεννα;

— Ἀκριβῶς...

Οἱ τρεῖς ταξιδιωτές ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐσω-
τερικὴ πόρτα τοῦ μαγαζοῦ καὶ ὁ Μόργκανσον, ὁ ὁποῖος
μόλις τώρα θυμῇθηκε τὴν ἀρρομὴ γιὰ τὴν ὁποία εἶχε
πᾶν στὴ Μίνο, κατάλαβε πὺς ἦταν παρομοιὴ Χρι-
στογέννητον.

Ἐννοῶσε μεγάλῃ εὐχαρίστησι, μαθαίνοντάς το αὐ-
τό.

τό, μὰ οἱ τρεῖς ταξιδιωτές μὲ τὸ μάτω τῶν τραπέζων
τὸν ἔκαναν νὰ τὴν ξεχάσῃ πολλὴ γρήγορα.

— Αὐτὸς ποὺ ἔχει τὴ μαύρη γενειάδα, εἶπε ὁ ταβερνάρης
ὁ Τζὼν Τόμσον. ἔχει μαζέψει ὡς τώρα δύο ἑκατομμύρια
καὶ θὰ μαζέψῃ καὶ ἄλλα... Τώρα δὲ πάω καὶ ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ Μόργκανσον ἐδίσταξε νὰ πᾶ, γιὰ τὴν ἰσχυρὰ
δειὰ. Μὰ ὁ ταβερνάρης ἐξακολούθησε:

— Αὐτὸ θὰ τὸ πᾶς γιὰ τὰ καλά Χριστούγεννα... Μὴν
θά μού τὸ πληρώσεις ὅταν θάγῃς χρήματα.

Τὸ κεφάλι τοῦ Μόργκανσον στριφογύριζε. Μὰ
ἦπε τὸ οὖσιον καὶ βγήκε ἔξω. Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὧρες εἶπε
στὴ σαρρή του.

Ὅταν ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα, βλέποντάς πὺς εἶχε
ξυπνᾷ, ἀρπάξε τὸ πῆλο του καὶ τραβήξε γιὰ τὴ σκοπιά του.

Ἦταν τρομερὰ. Θὰ ἦταν ὡς ἐξήντα βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηρό.

Ἐξαφνὰ ὁ Μόργκανσον, ἑλκόμενος καθὼς ἦταν σὴν
τῆς ἡμέρας.

Εἶχε ἀκούσει μακριὰ φωνὲς ἀνθρώπων καὶ γυναικῶν
Σὲ λίγο δὲ φάνηκε τὸ καραβάνι, ποὺ τόσο περι-
μετροῦσε πᾶντες, ὁ τρίτος ἀνθρώπος
ποῖον ἀγνοοῦσε τὸ ὄνομα.

Ἐπειτα ἐρχόντουσαν ὅτι καὶ αὐτὸ
νὸς σ' ἓνα ἔλκυτρο, ἐπὶ τοῦ ὁποῖο
τὰν ὁ Τζὼν Τόμσον. Ὁ Ὀλέσον
συννοεῖ. Ἡ σιλουέττα τῶν ἀνθρώπων
τὸν σκύλον διεγείροντο καθὼς ἔβλε-
πον τὸν ἄνθρωπο. Κατόπιν σκυτοῦσε τὰ δάκρυά του ποὺ ἔχουν
ἔξω ἀπὸ τὸν ὦστον ποὺ ἔνα ἄσπρην
ἔξω ἀπὸ τὸν ὦστον ποὺ ἔνα ἄσπρην

Τὸ κεφάλι, ἔρχισε νὰ στριφογυρᾷ γύρω ἀπ' τὸ ἔλκυτρο, πότε
ἀντικαθίστα καὶ πότε ἐκτενίζοντας τοὺς σκύλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παρῇ.

Ἐπειτα τὸν κινήσαν, ἐνῶ τὸ πόδι του, ἀπ' τὸ ὅποιο τὸ αἷμα ἔξα-
λάσσει νὰ τρέξῃ, τὸ ἐκτενίζετο παραλυμένο.

Ἐκτενίζοντας τὴ γάλη του, ἔκρινε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴ
καὶ μὴ μπορῶντας νὰ βαστηχθῇ περὶ, σφαιρίστηκε στὸ χιόνι.

Τὸ κεφάλι του τώρα δὲν στριφογύριζε, μὰ ἦταν ἀνίκανος περὶ νὰ
τὴν ἀναστήσει τοῦς, λὸν καθὼς ἔβλεπε
τοῦς ἀνθρώπους.

Τὸ κεφάλι, ἔρχισε νὰ στριφογυρᾷ γύρω ἀπ' τὸ ἔλκυτρο, πότε
ἀντικαθίστα καὶ πότε ἐκτενίζοντας τοὺς σκύλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παρῇ.

Ἐπειτα τὸν κινήσαν, ἐνῶ τὸ πόδι του, ἀπ' τὸ ὅποιο τὸ αἷμα ἔξα-
λάσσει νὰ τρέξῃ, τὸ ἐκτενίζετο παραλυμένο.

Ἐκτενίζοντας τὴ γάλη του, ἔκρινε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴ
καὶ μὴ μπορῶντας νὰ βαστηχθῇ περὶ, σφαιρίστηκε στὸ χιόνι.

Τὸ κεφάλι του τώρα δὲν στριφογύριζε, μὰ ἦταν ἀνίκανος περὶ νὰ
τὴν ἀναστήσει τοῦς, λὸν καθὼς ἔβλεπε
τοῦς ἀνθρώπους.

Τὸ κεφάλι, ἔρχισε νὰ στριφογυρᾷ γύρω ἀπ' τὸ ἔλκυτρο, πότε
ἀντικαθίστα καὶ πότε ἐκτενίζοντας τοὺς σκύλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παρῇ.

Ἐπειτα τὸν κινήσαν, ἐνῶ τὸ πόδι του, ἀπ' τὸ ὅποιο τὸ αἷμα ἔξα-
λάσσει νὰ τρέξῃ, τὸ ἐκτενίζετο παραλυμένο.

Ἐκτενίζοντας τὴ γάλη του, ἔκρινε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴ
καὶ μὴ μπορῶντας νὰ βαστηχθῇ περὶ, σφαιρίστηκε στὸ χιόνι.

Τὸ κεφάλι του τώρα δὲν στριφογύριζε, μὰ ἦταν ἀνίκανος περὶ νὰ
τὴν ἀναστήσει τοῦς, λὸν καθὼς ἔβλεπε
τοῦς ἀνθρώπους.

Τὸ κεφάλι, ἔρχισε νὰ στριφογυρᾷ γύρω ἀπ' τὸ ἔλκυτρο, πότε
ἀντικαθίστα καὶ πότε ἐκτενίζοντας τοὺς σκύλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παρῇ.

Ἐπειτα τὸν κινήσαν, ἐνῶ τὸ πόδι του, ἀπ' τὸ ὅποιο τὸ αἷμα ἔξα-
λάσσει νὰ τρέξῃ, τὸ ἐκτενίζετο παραλυμένο.

Ἐκτενίζοντας τὴ γάλη του, ἔκρινε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴ
καὶ μὴ μπορῶντας νὰ βαστηχθῇ περὶ, σφαιρίστηκε στὸ χιόνι.

Τὸ κεφάλι του τώρα δὲν στριφογύριζε, μὰ ἦταν ἀνίκανος περὶ νὰ
τὴν ἀναστήσει τοῦς, λὸν καθὼς ἔβλεπε
τοῦς ἀνθρώπους.

Τὸ κεφάλι, ἔρχισε νὰ στριφογυρᾷ γύρω ἀπ' τὸ ἔλκυτρο, πότε
ἀντικαθίστα καὶ πότε ἐκτενίζοντας τοὺς σκύλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παρῇ.

Ἐπειτα τὸν κινήσαν, ἐνῶ τὸ πόδι του, ἀπ' τὸ ὅποιο τὸ αἷμα ἔξα-
λάσσει νὰ τρέξῃ, τὸ ἐκτενίζετο παραλυμένο.

Ἐκτενίζοντας τὴ γάλη του, ἔκρινε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴ
καὶ μὴ μπορῶντας νὰ βαστηχθῇ περὶ, σφαιρίστηκε στὸ χιόνι.

Τὸ κεφάλι του τώρα δὲν στριφογύριζε, μὰ ἦταν ἀνίκανος περὶ νὰ
τὴν ἀναστήσει τοῦς, λὸν καθὼς ἔβλεπε
τοῦς ἀνθρώπους.

Τὸ κεφάλι, ἔρχισε νὰ στριφογυρᾷ γύρω ἀπ' τὸ ἔλκυτρο, πότε
ἀντικαθίστα καὶ πότε ἐκτενίζοντας τοὺς σκύλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παρῇ.

Ἐπειτα τὸν κινήσαν, ἐνῶ τὸ πόδι του, ἀπ' τὸ ὅποιο τὸ αἷμα ἔξα-
λάσσει νὰ τρέξῃ, τὸ ἐκτενίζετο παραλυμένο.

Ἐκτενίζοντας τὴ γάλη του, ἔκρινε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴ
καὶ μὴ μπορῶντας νὰ βαστηχθῇ περὶ, σφαιρίστηκε στὸ χιόνι.

Τὸ κεφάλι του τώρα δὲν στριφογύριζε, μὰ ἦταν ἀνίκανος περὶ νὰ
τὴν ἀναστήσει τοῦς, λὸν καθὼς ἔβλεπε
τοῦς ἀνθρώπους.

Τὸ κεφάλι, ἔρχισε νὰ στριφογυρᾷ γύρω ἀπ' τὸ ἔλκυτρο, πότε
ἀντικαθίστα καὶ πότε ἐκτενίζοντας τοὺς σκύλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παρῇ.

Ἐπειτα τὸν κινήσαν, ἐνῶ τὸ πόδι του, ἀπ' τὸ ὅποιο τὸ αἷμα ἔξα-
λάσσει νὰ τρέξῃ, τὸ ἐκτενίζετο παραλυμένο.

Ἐκτενίζοντας τὴ γάλη του, ἔκρινε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴ
καὶ μὴ μπορῶντας νὰ βαστηχθῇ περὶ, σφαιρίστηκε στὸ χιόνι.

Τὸ κεφάλι του τώρα δὲν στριφογύριζε, μὰ ἦταν ἀνίκανος περὶ νὰ
τὴν ἀναστήσει τοῦς, λὸν καθὼς ἔβλεπε
τοῦς ἀνθρώπους.

Τὸ κεφάλι, ἔρχισε νὰ στριφογυρᾷ γύρω ἀπ' τὸ ἔλκυτρο, πότε
ἀντικαθίστα καὶ πότε ἐκτενίζοντας τοὺς σκύλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παρῇ.

Ἐπειτα τὸν κινήσαν, ἐνῶ τὸ πόδι του, ἀπ' τὸ ὅποιο τὸ αἷμα ἔξα-
λάσσει νὰ τρέξῃ, τὸ ἐκτενίζετο παραλυμένο.

Ἐκτενίζοντας τὴ γάλη του, ἔκρινε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴ
καὶ μὴ μπορῶντας νὰ βαστηχθῇ περὶ, σφαιρίστηκε στὸ χιόνι.

Τὸ κεφάλι του τώρα δὲν στριφογύριζε, μὰ ἦταν ἀνίκανος περὶ νὰ
τὴν ἀναστήσει τοῦς, λὸν καθὼς ἔβλεπε
τοῦς ἀνθρώπους.

Τὸ κεφάλι, ἔρχισε νὰ στριφογυρᾷ γύρω ἀπ' τὸ ἔλκυτρο, πότε
ἀντικαθίστα καὶ πότε ἐκτενίζοντας τοὺς σκύλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ
παρῇ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΑΡΝΗΣΙΑ

Ἡ κόρη δίνει τὸ φίλ κι' ὁ νεὸς τὸ δα-
καὶ φεύγει ὁ νεὸς καὶ πάει ὁ νεὸς σὲ
καὶ τὸν πλανεύει ἡ ξενιτιά καὶ ἔλκην
καὶ μελέκεται στὰ δίχτυα τῆς καὶ τάξει
καὶ γράφει γράμμα καὶ γράφει στὴν ε-
στὸ δαχτυλίδι μάλαμα καὶ τὸ φίλ κο-
τὸ δαχτυλίδι κράτα τὸ γιὰ στέλναι σὲ
καὶ τὸ φίλ σου γράφε μου ποῖος δὲς νὰ
Κι' ἡ κόρη ἀποκρινέται τέτοια γράφει
τὸ δαχτυλίδι τὸ περὶ μ' ὅλο του τὸ
καὶ τὸ φίλ ποὺ σὺ δέχου καὶ μὲ τὸ
Δὲν μοὶ χρειάζονται φίλια, γιὰτ' ἐλ-
1. ΠΟΛΕΜΗΣ

τὸν ποὺ Τζὼν Τόμσον.

Εἶχε σκοπεύσει λίγο χαμηλά. Χτυπημένος στὰ πόδια ὁ Τόμσον
κλονίστηκε καὶ ἔπεσε ἀνάσκελα ἐπάνω στὸ ἔλκυτρο. Ὁ Μόργκανσον
πυροβόλησε πάλι καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Τόμσον χτυπήθηκε περὶ
ἔμεινε ἀκόμα ζωντανὸς ὁ Ὀλέσον, ὁ ὁποῖος, τρέλλει ἀπὸ τὴν
του, ἀντὶ νὰ τὸ βάλλῃ γρήγορα στὰ πόδια γιὰ τὴ Μίνο, ἔκανε
ποὺ κινῶν καὶ ἔλκ-ἔλκ. Ὁ Μόργκανσον πυροβόλησε
τοὺς τρεῖς φορὲς, μὰ καὶ τῆς τρεῖς φορὲς δὲν τὸν πέτυε.

Συλλογίστηκε τότε πὺς εἶχε οἶδε τὴν γυναῖκα καὶ πὺς
ἀπόμεινε ἀκόμα. Ἀφῆσε ἀμέσως τὴ σκοπιά του καὶ πληρώσε
ἔξω, βλέποντάς τον ἔξω, ἔρχισε, ἔρχισε νὰ τρέξῃ μὲ ὅλη του τὴ
ἐνῶ ὁ Μόργκανσον ἐννοῶσε τὸ δάχτυλό του νὰ μουδιάξῃ. Μὲ
πίεσε τὴ σκανδάλη.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ! φώναξε δυνατὰ καὶ πυροβό-
τελευταία φορὰ.

Χτυπημένος στὴν πλάτη, ὁ Ὀλέσον ἔπεσε μὲ τὴ μαύρη
δὴσε, ἔπειτα ξανάπεσε, κινίστηκε πολλὰς φορὲς γύρω ἀπ' τὸν
του, σκαλίζοντας τὰ χέρια του καὶ ἔπειτα δὲν κινήθηκε περὶ.

Ὁ Μόργκανσον θορυβῶνε.

Πέταξε τὸ δάχτυλό του ποὺ ἦταν τώρα ἀδενανὸ καὶ ἀρρο-
τραβήξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ἔλκυτρο. Μὰ καθὼς πλησίαζε,
χρηθὶ τὸν σκύλον τὸν ἀνάγκασαν νὰ σταθῇ
μολοσσὸς τῆς Νέας Γῆς, ἦταν ἑλκόμενος πρὸς
πτόμα τοῦ πρώτου σκοτωμένου καὶ μὲ τρεῖς ἀνθρώπους
μένες, τὸν ἀπελοῖσε, δείχνοντάς του τὰ δάκρυά του.

Ὁ Μόργκανσον θέλησε νὰ πληρώσῃ τὸν
ἄλλη μεριά. Μὰ ὅλα τὰ σκυλιὰ ὤρμησαν πρὸς αὐτόν.

Βλέποντάς πὺς ἦταν ἀδέναντον νὰ πληρώσῃ
στὰ τὸ ἔλκυτρο, ὁποιοδήποτε μερικὰ θῆματα
γραφε ἓνα μεγάλο κύκλο γιὰ νὰ τὸ προσεγγίσῃ
σο. Μὰ ὁ μολοσσὸς, ὁ ὁποῖος τὸν παρακάλεσε
θῆκε ἀμέσως. Παρασύροντάς καὶ τὰ ἄλλα σκυλιὰ
πρὸς αὐτόν.

9 Ἰουλίου 1934

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΘΙΩΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. M.

Γνωστή ὑπὸ τὸν τίτλον Μῶν—Μάους. Πολλὴ ἀγαπητὴ στοὺς κο-
σμικοὺς κύκλους, λεπτή, αλλουροειδὴς, ἑξασία, χαριτωμένη. Τὴν δια-
κρίνει γοητευτικὴ χάρις, ἡ φυσιογνωμία τῆς πολὺ ἑλκυστικῇ, ντυ-
μένη πάντοτε μὲ πολλὴ γούστο καὶ θαυμαστὸν οἶο. Θιασώτις τοῦ Τέννις
καὶ τοῦ Γκόλφ. Τελευταίως θαυμάζονται αἱ ἐμφανίσεις τῆς στὸ
Γκόλφ, ὅπου παρουσιάζεται φέρονσα ιδιόρρυθμους περὶ ἑαυτῆς
μὲ μεγάλῃ κατελλιν συντονισμένη. H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ κυριώτερον κοσμικὸν γεγονός τῆς ἐποχῆς ἦσαν οἱ γάμοι τοῦ
κ. Στυλ. Πιστολόκη μετὰ τῆς δνίδος Ἀσπασίας Στεφάνου.

— Ἡ σπέσις ἔγινε στὶς 10 1)2 στὸ «Πτὶ Παλλάς» τὴν παρελ-
θοῦσαν Πέμπτην.

— Τὸ θέαμα ἦτο ἀτεριγρᾶστον ὁρατότητας. Ὅλοι αἱ αἰθούσας
τοῦ «Πτὶ Παλλάς» καὶ τὸ χόλλ εἶχαν κυριολεκτικῶς κεντηθεῖ σὰν
κέντημα «Κομπελέν» ἀπὸ μικρὰ τριαντάφυλλα. Κάθε αἰθούσα σὲ ἄλ-
λο χρώμα. Ἡ αἰθούσα ποὺ ἔγινε ἡ στέγης ἦτο στολισμένη τὸ ταβάν
λόκληρον ἀπὸ ἄσπρα μικρὰ τριαντάφυλλα.

— Μιά εἰκόνα κινηματογράφου ἡ καθόδος τῆς νύφης ἀπὸ τὴν με-
γαλοπρεπεῖ σκάλα, ἀκολουθουμένη ἀπὸ κορτεῖς μικρῶν δεσποινίδων,
αἱ ὁποῖαι ἔφερον μπλέ σιέλ τουαλέττες καὶ ἄσπρα τριαντάφυλλα.

— Ἡ νύφη, θαῦμα ἰδέσθαι κομψότητος, μὲ τουαλέττα ἄσπρη,
κρετὶ Δουκίσσης καὶ ἓνα πέπλο μυθωδῶς πλούσιο ἀπὸ δαντέλλες Βε-
νετίας.

— Ἡ ἀδελφὴ τῆς νύφης ἔφερε θαυμαστὰ ῥοῦς τουαλέττα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΦΤΑΣΕ ἡ ὥρα δέκα.

Ἡ Λίνα δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ περὶ. Ἀνησυχούσε τώρα τρομερὰ καὶ ἡ μαμά της.

— Θὰ βγῶ νὰ δῶ τί ἔγινε ἡ Λίνα, τῆς εἶπε ἡ Λίνα, προσπαθώντας νὰ κάμῃ τὴ φωνή της ἡρεμὴ καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καρδιό, φόρεσε τὸ καπέλο της καὶ βγῆκε ἔξω.

Στὸ δρόμο στάθηκε. Δὲν ἤξερε ποῦ ἔπρεπε ν' ἀναζητήσῃ τὴν ἀδελφή της. Νὰ πᾶι στὸ γραφεῖο τοῦ Βραβᾶ; Ὁχι, αὐτὸ δὲν ἦταν σωστό.... Τότε; Θύκανε μιά βόλτα στὸν δρόμο, στὸ Σινταγμα, στὸ Ζάπτειο καὶ θὰ ξαναγύριζε σάτι.

Ἡ Λίνα θὰ ἐπέστρεφε στὸ μεταξὺ καὶ ἔτσι ὅλα θὰ τελείωναν ἡσυχά. Πράγματι ἡ Λίνα κατέβηκε στὴν ὁδὸν Σταδίου, κυττάζοντας παντοῦ γιὰ τὴν ἀδελφή της, πέρασε ἀπ' τὸ Σινταγμα καὶ ἔκαμε ἕνα γύρο στὸ Ζάπτειο...

Ἐλχε κουραστέι περὶ.

Ἦταν βέβαιη πὺς δὲν θὰ συναντούσε τὴ Λίνα. Μολαταῦτα τὸ βλέμμα της ἐρευνούσε μ' ἐπιμονὴ τοὺς δρόμους. Κυττάζε μισρὸς, πῶς της, δεξιά, Ἀδελφούλα μου!... Δάκρυα ἀνέβαιναν ἐπίσης στὰ μάτια της. Ποῦ νὰ ἦταν ἡ ἀγαπημένη της ἀδελφή αὐτὴ τὴ στιγμὴ; Νέκυσε ἄραγε καμμιὰ προέλλα; Ἡ μίπως εἶχε γυρίσει περὶ αὐτῇ;

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψι ἀνακούφισε τὴ Λίνα. Ἀρπάχτηκε ἀπ' αὐτὴ, ὅπως ἀρπάχεται ὁ ναυαγὸς ἀπ' τὴ σανίδα ποὺ θὰ τοῦ ρίξουν ἐμπρὸς τοῦ τὰ κύματα.

Ναί, ἡ Λίνα ἔαχε γυρίσει. Ἐπρεπε νὰ γυρίσῃ περὶ καὶ ἡ ἴδια. Γιατὶ νὰ τρέξῃ στὸν δρόμο; Δὲν ἦταν γιὰ τὴν βῆξ με τὸ νοῦ της τόσο φοβεράκα πράγματα;

Ἐτσι, ἡσυχασμένη τώρα κάπως, ἡ Λίνα τράβηξε, με βήμα γρήγορο, γιὰ τὸ σπίτι της.

Δὲν χωροῖσε περὶ καμμιὰ ἀμφιβολία. Μόλις θύρανε σάτι, ἡ Λίνα θύραξε νὰ πῶς τὴν ἀγκαλιὰ της καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ γιὰ τὴν ἀγνοία.

Θὰ καθόντουσαν ὅσοιρα ἡ δὴ τοὺς παρῶμερα καὶ θὰ μιλούσαν γιὰ τὴν τραγωδία τῆς καρδιάς των.

Νὰ βῆκε τάχα ἡ Λίνα τὸ Γιδώγο; Τί νὰ τοῦ εἶπε ἄραγε; Κι' αὐτὸς τί ἀπάντησε; Ἀχ, πόσο ἀνυπομονοῦσε νὰ φτάσῃ αὐτὴ ἡ Λίνα καὶ νὰ μᾶθῃ ὅλα—ὅλα ἀπ' τὸ στόμα τῆς ἀδελφῆς της!...

Ὅταν πλησίασε στὴ γειτονιά της, ἡ νέα ἔκαμε πὺ γοργὸ τὸ βάδισμά της. Καὶ νὰ ἐπ' τέλος! Ἐφάρσα αὐτῇ...

Τὰ μάτια της καρφώθηκαν ἀμέσως στὸ μπαλκόνι. Μά, περιεργὸ πρᾶγμα. Δὲν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ. Ἴσως ἡ Λίνα νὰ βρισκόταν με τὴ μαμά της στὴν τραπεζαρία...

Ἡ Λίνα χτυπάει ἀνυπόμονα τὴν πόρτα. Χτυπάει, χτυπάει νευρικά. Καὶ νὰ, ἀκούγεται νὰ κατεβαίνει ἡ ὑπηρετρία. Τραβᾶι τὸ σέρτη καὶ ἀνοίγει τὴν αὐλόπορτα.

Ἡ Λίνα τὴν κυττάει κατάματα. Περιμένει νὰ τῆς πῇ:

— Ἡ δεσποινὶς Λίνα γύρισε!...

Μὰ ἡ ὑπηρετρία δὲν μιλάει. Κυττάει καὶ αὐτὴ τὴ Λίνα, σὰν ν' ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Σκύβει μάλιστα τὸ κεφάλι της καὶ κυττάει ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, σὰν νὰ περιμένῃ νὰ δῇ καὶ κάποιον ἄλλο μαζὺ της.

Ἡ Λίνα δὲν κρατιέται περὶ. Μιά λέξη, ἕνα ὄνομα, βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα της:

— Ἡ Λίνα;

Ἡ ὑπηρετρία τὴν βλέπει σὰν ν' ἀποβλακώθηκε.

— Ἡ Λίνα!... Γύρισε ἡ Λίνα; Ξαναρωτᾶει ἡ Λίνα καὶ ἡ φωνὴ της τρέμει.

Ἡ μαμά της εἶχε ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι της στὸ χέρι της καὶ σκεφτόταν...

κεφάλι της στὸ χέρι της καὶ σκεφτόταν. Ὅντε κατέλαβε τὴν ἀντι-

πὺ μίτρε μέσα...

Ἡ Λίνα πλησίασε αἰγὰ—σιγὰ κοντὰ στὴ μαμά της, μὴ ἔλπει τί νὰ κάμῃ, μὴ τοιμῶντας νὰ τῆς πῇ τὴν τρομερὴ ἀλήθεια.

Ἐστρεξε ἔτσι θουθὴ καὶ τὴν κύτταξε με σπαραγμὸ ἀνυπόμονο μὲν τὸ μεγάλο της πόνο.

Ἐξάφην δὲν κρατήθηκε περὶ καὶ ἄρχισε νὰ κλάει καὶ αὐτὴ.

Τ' ἀνακυλλήτῃ τῆς τὴν συντάραξαν ὁλόκληρη, τὴν πᾶν...

Ἡ μαμά της σήκωσε τότε τὸ κεφάλι της, τὴν κύτταξε με πᾶν...

τῆς ἔβλε, ἀνοίγοντάς της τὴν ἀγκαλιά της:

— Παῖδι μου!...

— Μαμά μου! τραύισε ἡ Λίνα, πέφτοντας στὴ μηρὸν...

Ἐμειναν ἔτσι μερικὰ λεπτὰ κλαίγοντας. Ἐπειτα ἡ Λίνα...

εἶπε στὴν κόρη της:

— Πές μου, θέλω νὰ μᾶθω, τί συμβαίνει;

— Δὲν ξέρω, καλὴ μου μαμά, ἀπάντησε ἡ Λίνα.

— Δὲν τὴν εἶδες;

— Ὁχι.

— Δὲν ρώτησες κανένα;

— Ὁχι.

— Δὲν ξέρεις ποῦ μπορεῖ νὰ εἶνε;

— Ὁχι, μαμά.

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΝ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΝ

— Ὁχι, δεσποινὶς, ἀποκρίνεται ἡ ὑπηρετρία.

— Ὁχι!... Ἡ Λίνα στηρίζεται στὸν παραστάτη τῆς πόρτας καὶ μὴν σωριαστὴ κάτω. Ὅλα γυρίζουν γύρω της, τὰ σπῆτα, ὁ ὄρος, ἀισθάνεται τὴν πνοὴ της νὰ κόβεται καὶ βγάζει καὶ περὶ αὐτῆς, τὸ κατέλλο της.

Ἡ Λίνα δὲν πίστευε στ' αὐτὰ της. Νόμισε πὺς δὲν ἦταν ἐπὶ τῆς πόρτας, πᾶς παρῶμερα μέσα σὲ κάποιον τρομερὸ ἐκπᾶν.

— Δὲν ἦρθε!... Δὲν ἦρθε!... ψιθύριζε ἀνασπῆτα, χάνοντας τὴν νύχτα της στὰ μάγουλά της, ἀπ' τὴν ἀτελείωτα της καὶ τὴν ἀνυπόμονο της.

— Ναί, δεσποινὶς, δὲν ἦρθε, εἶπε γιὰ μιά ἀκόμα φορὴ ἡ ὑπηρετρία, τονίζοντας τὴς λέξεις.

— Κι' ἡ μαμά; ρώτησε ἡ Λίνα.

Ἡ ὑπηρετρία κοίτησε τὸ κεφάλι της.

— Ἡ μαμά σας εἶν' ἐπάνω καὶ κλαίει, ἀπάντησε.

Ἡ Λίνα σκέφτηκε νὰ ξαναφύγῃ. Νὰ τρέξῃ παντοῦ, νὰ πᾶι σ' αὐτὸν τὸ Βραβᾶ καὶ νὰ ρωτήσῃ. Ἐλχε τὸ κομμάτι νὰ πᾶι...

Ἀθήνα ἀνω—κάτω, καὶ τὴν διασχίσει ὁλόκληρη ἀπ' ἀπὸ τὸ Μά ἔπρεπε γὰρ δὴ προηγουμένως τὴ μαμά της. Νὰ τὴν πᾶν...

Νὰ τὴν ἐμφυζήσει, ἀν καὶ τὴν ἴδια τὴν ἔτρωγε ἡ ἔγνοια καὶ ἀπὸ τὴν ῥα καὶ σκοτεινὰ προσοδημάτων...

Ἀνέθηκε γρήγορα—γρήγορα τὴ σκάλα καὶ μίτρε στὴν ῥαία. Ἡ μαμά της ἦταν ἐκεῖ.

Ἡ στοργικὴ μὴτέρα εἶχε καταλάβει τὴς δὴ τελευταίως μίτρε...

τραγωδία παιζότανε σάτι της, μεταξὺ τὸν δὴ κορμῶν της. Δὲν...

ἀντιληφθεὶ τί γινόντανε στὴν καρδιά, τόσο τῆς Λίνας, ὅσο καὶ τῆς...

ναῖς, καὶ ἀνησυχούσε. Τὴν ἔτρωγε κομρὸ σαρκὰ, μὰ δὲν ἔβλεπε...

ἐπέμει, πρὶν δὴ τὸ δρόμο θὰ παίρνανε τὰ πράγματα. Μάλιστα...

μὰ ἀπ' τῆς κόρες της θὰ θυσιαζότανε γιὰ τὸ χατίρι τῆς ἑλπίδας...

βρισκότανε σὲ διαρκὴ ἀγωνία, περιμένοντας νὰ δῇ πᾶς τὸ πᾶν...

ἔπρεπε νὰ πᾶι γιὰ τὸ ταξίδι της στὴ Λίνα.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἡ μαμά της, ἔξωτος τῶν δὴ ἀντιπομῶν ν' ἀκούσῃ κάτι ἀπ' τὸ στόμα της.

(Ἀσολοῦ)

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΤΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΟΚΤΑΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΛΟΛΟΝΟΥΑ

Τοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΙΣΜΕΛΕΝ, ἱατροῦ τῶν πειρατῶν τῶν Ἀντιλλῶν ἀπὸ τὸ 1666 ἕως τὸ 1672.

Γ.

ἩΝ ὥρα τῆς διανομῆς τῶν λαφύρων, ὁ Λολονοῦα καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τῶν πειρατῶν, ὁρμήσαντες, σύμφωνα με τὰ πειρατικὰ ἔθιμα, πὺς δὲν εἶχαν ἀποκρίσει τίποτε καὶ πὺς παρονοίαζαν τὰ πάντα, γιὰ νὰ τὰ μοιρασθοῦν με τοὺς ἄλλους συντρόφους των, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπίσης ριζοκινδυνεύσει, σὰν καὶ αὐτοὺς.

Ἀφοῦ οἱ πειρατὰι συγκέντρωσαν ὅλα τους τὰ λάφυρα, βῆκαν πὺς ἀναπροσώπευαν ἄξια τοὺς ἀντιπαρασώσαντες 700.000 σκούδων. Μετὰ τὴ διανομὴ, ἀντάμειψαν γενναῖα δῶρα τοὺς πειρατῶν, τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς γιαιτροὺς καὶ κατόπιν κᾶναν πανὰ γιὰ τὸ νησί τῆς Χελώνης.

Ἐκεῖ, ὅσο οἱ πειρατὰι εἶχαν χρήματα, τὸ ἔβριζαν στὸ γλέντι. Δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ διασκεδάζουν καὶ νὰ σκορπίζουν ἀπὸ τὰ χεῖράς τους. Μερικοὶ μάλιστα τὸ ἔβριζαν στὸ πᾶν γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐκτελεστικὸν ἐκεί.

Ὁ Λολονοῦα, ἔπειτα ἀπ' ὅλας αὐτὰς τὴς ἐπιτυχίας του, ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐνταυρισμένους καὶ ν' ἀποσπῇ ἀπὸ τὸ Μακαράμιτο. Μὰ εἶχε τόσα ἄλλα, ὅσοι οἱ πειρατὰι εἶχαν ἀπὸ τὸ Μακαράμιτο, δὲν τοὺς ἔλειπον καὶ τὰ πληρώσει. Γι' αὐτὸ, θέλοντας νὰ καλυτερεύσῃ τὰ ἀπομεινῶτα του, ἄρχισε νὰ μελετᾶ μὴ κανονοῖν ἡλικίαν, ἀπ' τὴν ἑκάστη ἑλπίς νὰ συναποκομίσῃ τεράστια κέρδη.

Μίλησε γι' αὐτὴ τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀνυπόμονοι καὶ ἐπαρρησιάζοντο τὴν ὁρμή. Γιὰ τὰ χρήματα εἶχαν ἀρχίσει νὰ πᾶν ὅλας τὰς ἐλπίδας τῆς πείνας ἀποθνήσκοντες μπροστὰ τους. Ἐπὶ τοὺς λείπον καὶ τὸ φῶμα τῆς πείνας ἀποθνήσκοντες μπροστὰ τους. Ἐπὶ τοὺς λείπον καὶ τὸ φῶμα τῆς πείνας ἀποθνήσκοντες μπροστὰ τους.

Ἐπὶ ὁ Λολονοῦα δὲν ἔβριζε περισσοτέρους συντρόφους ἀπ' ὅσους χρόουσαν τὰ καράβια του. Ἐξοικονομῶν 300 ἀπ' αὐτοὺς σὲ μὴ μετᾶ γιὰ νὰ εἶχε κινεῖται στὸ Μακαράμιτο καὶ ἄλλους 300 τοὺς μοίρασε στὰ πέντε μικρότερα πλοῖα του.

Ἐπὶ αὐτὸν πλεῖστον γιὰ τὴ Νικαράγγουα καὶ νὰ λεηλατήσῃ διάφορα πλοῖα της. Βεβαίως δὲ σχετίσας τοὺς συντρόφους του, ὅτι θὰ εἴχαν ἐκεῖ ἀντιπλοῖα πλοῖα, γιὰ τὸ ἄλλο πειρατὰι, ἐκτός ἀπ' αὐτοὺς, δὲν εἶχαν ριζοκινδυνεύσει νὰ πᾶνε ὅς τὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα νησιά.

Ὅλοι γοητεύθηκαν, ἀκούγοντάς του καὶ τοῦ ὁρμήσαντες νὰ τὸν ἀποσπῇ καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν σ' ὅλα.

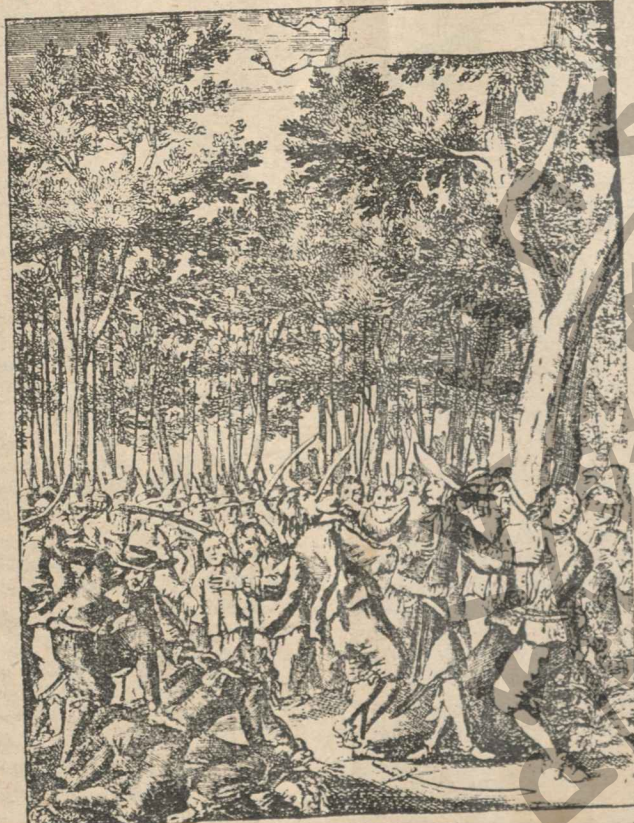
Ἐπὶ ὁ μικρὸς πειρατικὸς στόλος ἔκλεινε. Μόλις ὅμως οἱ πειρατὰι φτάσανε στὴ Νικαράγγουα καὶ ἀποβιβάσαντες στὴ στεριά, πᾶσαν σὲ μὴ ἐνδοῦ τῶν Ἰσπανῶν. Μὰ οἱ πειρατὰι ἐπέβησαν ἐναντίον τους τόσο ἀντιπλοῖα, ὅσοι τοὺς ἔξαναγκασαν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν, ἀφίνοντας πολλοὺς ἀντιπλοῖα, ἐκτός ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους καὶ τοὺς πληγωμένους.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ, οἱ πειρατὰι ἐξοικονομῶν τὸ δρόμο τους, μολοντὶ ἦσαν κινεῖται ἐναντίον τους τόσο ἀντιπλοῖα, ὅσοι τοὺς ἔξαναγκασαν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν, ἀφίνοντας πολλοὺς ἀντιπλοῖα, ἐκτός ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους καὶ τοὺς πληγωμένους. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ μίτρε στὴν ῥαία, ἡ μαμά της εἶχε ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι της στὸ χέρι της καὶ σκεφτόταν...

Ἐπειτα ἀπ' τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, ὁ Λολονοῦα ἔκαμε τὸν Ἅγιον Πέτρον καὶ ἀπεσπῇ με τοὺς ἀνδρες του στὴν ἀπὸ. Ἐκεῖ μερικὸι Ἰνδοὶ τὸν πληροφόρησαν, ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔφτανε στὸν μεγάλον ποταμὸν τῆς Γουατεμάλας ἕνα πλοῖον, χιλίων ἐπτακοσίων τόνων, γεμάτον ἀπὸ πολὺ τιμὰ εἶδη, πορφεύρα καὶ τὴν Ἰστανία.

Ὅσοις περιμέναν ἕνα μίνα ὁλόκληρον, χωρὶς τὸ πλοῖον νὰ φανῇ πονθενά. Τέλος τοὺς πληροφόρησαν, ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔφτανε.

Ὁ Λολονοῦα ἐσσανίζον τοὺς κατοίκους τοῦ Γιδεραλτά.

Ἀμέσως ὁ Λολονοῦα διέταξε νὰ ἐτοιμασθοῦν τὰ πλοῖα του. Μερικὸι τότε ἐξέφρασαν τὴν γνώμην νὰ κυριεύσουν τὸ πλοῖον κατὰ τὴν ἐπιστροφή του, ὅποτε θὰ εἶχε καὶ χρήματα, ἐνὸς τώρα μόνον ἐμπορεύματα εἶχε. Στὸ τέλος μάλιστα ἐπεκράτησε ἡ ἀπόφαις αὐτὴ καὶ ἀφῆσαν τὸ πλοῖον νὰ περᾶσῃ ἀνεμώχλητον.

Ἐπειδὴ ὅμως ἄρχισε πολὺ νὰ ξαναγυρίσῃ, ὁ Λολονοῦα, φοβούμενος μίπως τὸ σκεδῖον του εἶχε προδοθῇ τοῖς Ἰσπανοῖς, ἀποφάσισε νὰ πᾶι στὸ λιμάνι ὅπου βρισκόταν καὶ νὰ τὸ κυριεύσῃ ἀμέσως, ἔστω καὶ ἀν δὲν εἶχε φορτωσῇ ἀκόμα τὰ χρήματα.

Μὰ ὅταν οἱ πειρατὰι πλησίασαν, ἀντιλήφθηκαν πὺς πράγματι εἶχαν προδοθῇ καὶ πὺς οἱ Ἰσπανοὶ τοὺς περιέμεναν. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἀποθάρρυνε καὶ ἀνέλαβαν ἀμέσως τὴν ἐπίθεσιν.

Οἱ Ἰσπανοὶ, μολοντὶ ἦσαν πὺ λίγοι, πολέμησαν ἐπὶ μιά ὁλόκληρη ἡμέρα, ὅσο μπορούσαν καλύτερα.

Κατὰ τὸ βράδυ, οἱ πειρατὰι ἔκαναν μιά τελευταία ἐπίθεσιν καὶ κρατώντας τὰ σπᾶνά τους στὸ χέρι, σκαρφάλωσαν ἐπάνω στὸ πλοῖον καὶ τὸ κυριεύσαν. Μὰ δὲν βῆκαν σ' αὐτὸ τὴ μεγάλην λείαν ποῦ περιέμεναν. Τὸ φορτίον του εἶχε ξεφορτωθῇ καὶ τὰ ἐμπορεύματα ποῦ ἀπομέναν στὸ κύτος του ἦσαν πολὺ μικρῆς ἀξίας

B'.

Όταν, μετά το θρίαμβό μου από τον «Ρού-Μπλά», συνεχίζω η Σάρα Μπερνάρ στην αυτοβιογραφία της, γύρισα σπίτι μου, έμεινα πολύ ή ώρα κοινοβουλευτικός με τη φίλη μου κ. Γκεράο. Ήμουν τόσο ενθουσιασμένη, ώστε όταν η φίλη μου θέλησε να φύγει, την κράτησα κοντά μου. Έτσι περάσαμε μαζί όλη τη νύχτα.

Τέλος, στις έφτά το πρωί πήραμε ένα αμάξι. Ήδηγηση τη φίλη μου στο σπίτι της και έπειτα έπαι μια ώρα έκανα ένα μεγάλο περίπατο μόνη μου.

Είχα σημειώσει ως τότε πολλές επιτυχίες, με καταλάβαινα καλά, ότι η επιτυχία του «Ρού-Μπλά» ξεπερνούσε όλες τις άλλες.

Πήγαινα συχνά το πρωί στο σπίτι του Βίκτωρος Ούγκω, ο οποίος ήταν πάντοτε γεμάτος γοητεία και καλωσύνη.

Όταν γνωρίστηκα πολύ καλά με τον Βίκτωρα, του διηγήθηκα τις πρώτες μου εντυπώσεις, όλα τα ήλιθα αισθήματά μου έναντι του και τέλος τις κακοήθειες που μου έλεγαν εις βάρος του.

Τότε ο μέγας ποιητής, γυρίζοντας προς την κυρία Νιρουέ, τη γλυκαία συντρόφισσά του, της είπε χαμογελλώντας μελαγχολικά:

Το κακό έργο των μοιχηρών είναι να σκορπίζουν γύρω τους την πλάνη.

Κι' έπειτα άρχισε να μιλάει επί πολλή ώρα. «Ω! δεν μιλούσε για μένα, αλλά για τη νέα γενιά, στην οποία άντρα κι' εγώ και στην οποία η άσπρη και θρησκευτική ανατροφή σκότιζε το πνεύμα κι' έκλεινε την καρδιά της σε κάθε μεγάλο αίσθημα.

Όταν άφησα τον Βίκτωρα Ούγκω, εκείνο το βράδυ, έννοιωθα πάλι τον εαυτό μου άξιο της φιλίας του.

Πήγα τότε στο σπίτι του Ζιζαρντέν, με είχε βγει έξω. Ήθελα πολύ να μιλήσω με έναν άνθρωπο, ο οποίος αγαπούσε τον μεγάλο ποιητή και γι' αυτό από του Ζιζαρντέν πήγα στο σπίτι του άλλου μεγάλου θαυμαστή του, του στρατάρχη Κανρομπέ.

Εκεί όμως μια μεγάλη έκπληξη με περίμενε.

Τη στιγμή που κατέβαινα απ' το αμάξι μου, λίγο έλειπε να πέσω στην αγκαλιά του στρατάρχη, ο οποίος την ίδια στιγμή ακριβώς έβγαλε απ' το σπίτι του.

Πώς; μου είπε γελώντας, μόλις με είδε. Τι τρέχει; Πώς ήρθατε εδώ... Μήπως ανέβηκε το γέφυρα;

Εγώ δεν κατάλαβα ούτε λέξη από τα λόγια του και τον εκύριζα ξαφνιασμένη.

Τότε εκείνος κατάλαβε και μου είπε:

—Μά ξεχάσατε, ότι μ' έχετε προσκαλέσει σε γεύμα σήμερα; Σε σάς ακριβώς έρχονται τώρα.

Αν ήξερα τι να πω, γιατί πράγματι τον είχα προσκαλέσει σε γεύμα και του είχα ξεχάσει.

—Α! τόσο το καλύτερο! φώναξε τέλος. Είχα μεγάλη επιθυμία να κοινοβουλευτώ μαζί σας... Έλατε, σάς παίρνω με το αμάξι μου.

Του διηγήθηκα τότε την επίσκεψή μου στο Βίκτωρα Ούγκω και του επανέλαβα τα όσα πράγματα που μου είχε πει. Παλιά απ' αυτά ήταν αντίθετα προς τις γνώμες του στρατάρχη, μα ο ύπερος αυτός άνθρωπος, χωρίς ν' αλλάξει καθόλου τις προσωπικές του αντιλήψεις, σεβόταν και θάιμαζε τον Βίκτωρα Ούγκω.

Γι' να λάβετε μια ιδέα του στρατάρχη, ακούστε το παρακάτω ανέκδοτό του:

Μια μέρα βρισκόταν μαζί με τον Μπουνά, τον πιο πνευματώδη και τον πιο άγροικο άνθρωπο της Γαλλίας, στο σπίτι μου και συζητούσαν για την πολιτική. Διαφωνούσαν όμως ριζικά και από τον τόνο της φωνής τους φερόμουν μήπως ή συζήτησιν τους πάρει άσχημο δρόμο. Στο τέλος ο Μπουνά, νευριασμένος απ' τις χλευαστικές απαντήσεις του στρατάρχη, φώναξε:

—Σας παρακαλώ, κύριε στρατάρχη, να γράψετε και να δημοσιεύσετε τις φριχτές ουτοπίες που υποστηρίζετε.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

Το γέφυμα, το οποίο είχα ξεχάσει, το είχα όρισε από παλιά να γράφω και είχα προσκαλέσει σ' αυτό τον Πωλ ντε Ρεμυ, τη μικρή δεσποινίδα 'Οκινό και το νεαρό διπλωμάτη κ. ντε Μανι. Τους βρήκαμε όλους στο σπίτι μου και τους διαλογίστηκα με τους φίλους μου.

Ποτέ δεν έννοιωσα, όσο εκείνη την ημέρα, μια άπειρη αλυσίδα των προσκαλεσμένων μου.

Σε μια στιγμή, η δεσποινίδα 'Οκινό, σκύβοντας προς το στρώμα του είπα:

—Δεν είδα της γνώμης, ότι η νεαρά μας φίλη πρέπει να μιλήσει Γαλλικά Κομωδία;

—Α! 'Όχι! 'Όχι! φώναξε εγώ. Είμαι τόσο επιρροή σ' 'Οντέον. Έξ' άλλου έπαιξα και στη Γαλλική Κομωδία και το καίριο που έμεινα εκεί, ήμουν τόσο δυστυχισμένη...

—Κι' όμως, αγαπητή μου φίλη, με δίκωψε ο στρατάρχης να γαλασσώμε μια μέρα να πάτε στη Γαλλική Κομωδία. Και αν γρήγορα θα πάτε, τόσο το καλύτερο για σάς...

—Επειτα από λίγες μέρες, ένα πρωί, η καμαριέρα μου με κάλεσε να επιστολή. Στη γωνία του φακέλλου ήταν γραμμένες η λέξη «ΓΑΛΛΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ».

Κύτταξα επί πολλή ώρα το φακέλλο αυτό και κατόπιν τον Περσέ, του διευθυντή της Γαλλικής Κομωδίας. Ρώτησα αν πρέπει να το όρισε ένα ραντεβού, είτε την Τρίτη, είτε την Πέμπτη στο σπίτι σας ή στην Κομωδία.

—Τι ημέρα έχετε σήμερα;

—Δευτέρα.

Τότε εγκατέστησα την κ. Γκεράο στο γραφείο μου και της είπα:

—Απάντησε του, ότι θα πάω αύριο τρεις το απόγευμα.

Εκείνη την εποχή κέρδιζε λίγο περισσότερο στο «Οντέον». Ζούσα με το χέρι που μου είχε αφήσει ο πατέρας μου και δεν μου περίσσευναν σπουδαία πράγματα.

Πήγα λοιπόν και βρήκα τον Περσέ, τον διευθυντή του «Οντέον», και τον είπα:

—Ε, λοιπόν, μου είπε, τι θέλετε; Τίποτε, του απάντησα. Ήθελα να συμβουλευθώ...

—Ε, λοιπόν, σε συμβουλεύω να πάτε στο «Οντέον». Έξ' άλλου το συμβούλιο τελειώνει μετά ένα χρόνο και δεν θέλω να φύσω να φύγεις...

—Τότε, κάντε μου μια αίσθηση Κομωδία. Δώστε μου λοιπόν έστω και τόσα και σάς υποσχεθώ να μείνω μαζί σας κάτω-κάτω, δεν έχω καμιά δουλειά στην Κομωδία.

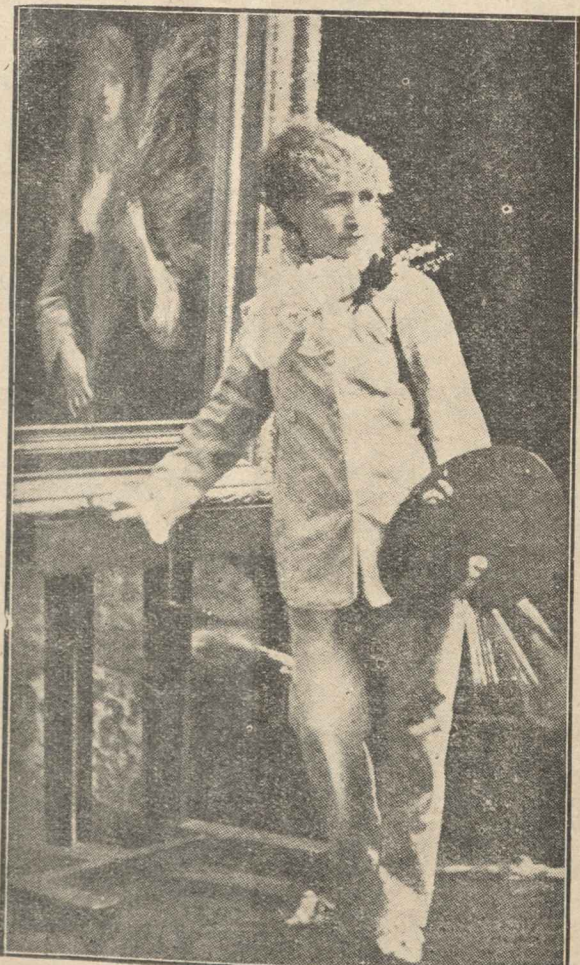
—Ακούσε, μου είπε τότε φίλη, συμβαδίζοντας διευθυντής μου. Σίγουρα καλά, ότι δεν μπορώ να τα κάνω αυτά τα πράγματα μόνος μου. Θα κάνω ό,τι γέρω. Σου το υποσχεθώ...

Ήξερα καλά, ότι ο Ντυνέλ, ο οποίος πάντα το λόγο του.

—Έπειτα από λίγο, πρόσθεσε:

—Αύριο, πριν ακόμα πάς στην Κομωδία, ξαναπέρασε από δω, για να σου πω την απάντησή σου. Σαν να είχαμε Μά, πιστέψτε με, σε περίπτωση που θα άρνηση την αίτησή, μη φύγεις. Θα έρθω άλλον τρόπο...

Την άλλη μέρα, όπως είχαμε συμφωνήσει, ξαναπήγα στο γραφείο του Περσέ, όπου τον βρήκα μαζί με τον Σιγώ.

Η Σάρα Μπερνάρ στο άτελιέ της (1878-1879).

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΟΙ ΜΑΚΡΟΒΙΩΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Μια καταπληκτική έρευνα)

Η μακροβιότητα, πρέπει να ομολογηθεί, ότι γίνεται σπανιότερη στις ημέρες μας, ενώ παλαιότερα υπήρχαν πάμπολλα παραδείγματα μακροβίων ανθρώπων.

Η Άγια Γραφή αναφέρει, ότι ο Νώε, ο... εφευρέτης, ως γνωστόν, του κρασιού, έζησε 950 χρόνια. Άλλα και οι γιοί του δεν ήσαν «ήσυχαι» απ' τον πατέρα τους στο ζήτημα της ηλικίας.

Επίσης ο ιστορικός της αρχαιότητας, Φλέγων, γράφει ότι η Σιδώλη της Ερυθράς, έζησε κατά τον 2ον αιώνα 1000 χρόνια και η ομόνυμή της Σαμία 500.

Ο Ξενοφών αναφέρει, ότι ο βασιλεύς του Λατίου έζησε 600 χρόνια και ο γιος του 200 και παραπάνω.

Επίσης, κατά τον Όμηρο, ο τελευταίος από τους δώδεκα γιους του Νηλέως, του βασιλέως της Πύλου, πέθανε σε ηλικία 300 ετών.

Μεταξύ των ιστορικών προσώπων της αρχαιότητας, αναφέρεται ως μακροβίος και ο Έπιμενίδης, ο γνωστός μάντις της Κρήτης, ο οποίος έζησε 157 χρόνια.

Ο αιώνας μεταξύ αυτών πρέπει να συγκαταλέχθη κι' ο διάσημος μηχανικός της 'Αλεξανδρείας Κτησίβιος, ο εφευρέτης της απορροφητικής αντλίας, ο οποίος πέθανε σε ηλικία 150 ετών, συνεπεία θανατίαν πτώσεως.

Ο 'Αττίλας, ο φοβερός αρχηγός των Ούννων, πέθανε, ως γνωστόν, την πρώτη ημέρα του γάμου του από υπερβολική ούνο-ποσία, σε ηλικία 124 ετών.

Από τους νεότερους μακροβίους, αναφέρεται ο Γάλλος ιατρός Ντικουρνέ, ο οποίος σε ηλικία 110 ετών παντρεύτηκε μια κόρη 29 χρόνων και άποχτησε αρκετά παιδιά.

Τα άρχαια της Άγγλικής δικαιοσύνης διέσωσαν επίσης την περίπτωση ενός γέροντος 101 χρόνων, ο οποίος το 1483 καταδικάστηκε επί βιασμού κι' ο οποίος έζησε άλλα 68 χρόνια ακόμα.

Ο χειρουργός και φυσικός Σιγκώ ντε Χαίρον, κάνει λόγο για κάποιον Ραϊνάρ, ο οποίος σε ηλικία 105 ετών παντρεύτηκε μια... συνομήλική του περίπου, με την οποία άποχτησε δύο γιους και μια θυγατέρα.

Ο 'Ιταλός Σκορνό, 'Ογκο, πρόεδρος της Βενετίας στη Σφόρη, είδε τους φρονιμότες του να φινιζόταν σε ηλικία... 190 ετών και πέθανε 105 χρόνων.

Ο γιατρός Μεντέλιος διηγείται, ότι το 1666 συνάντησε ένα γέροντα 120 ετών, ο οποίος είχε ισχυρότερη φωνή και τον οποίο διηγούτο όλα τα δόντια. Ο γέροντας αυτός αντιμετώπιζε κάποτε έναν συνομήλικό του, ο οποίος του παραπονιόταν ότι υπέφερε από συνεχή κεφαλόπονο και δυνατό πονόδοντο. Ο πολίτης γέροντας του έξηγησε τότε, ότι αυτά ήσαν σημάδια της εμφάνισης κακοήγων δοντιών και, καθώς απόδειχθηκε κατόπιν, η πρόβλεψη του επαγγελματιή της...

Το 1581 γεννήθηκε στο 'Ελστον ένας παλιός, ο οποίος πέθανε 169 χρόνια και έζησε μόλις τρεις μήνες από τον τελευταίο ήμερον της ζωής του το έπαγγελμα του γιατρού. Ο τρομερός αυτός γέροντας διατηρούσε πάντα άψογες τις δυνάμεις του και μπορούσε να περπατήσει ποταμούς κολιμπώντας.

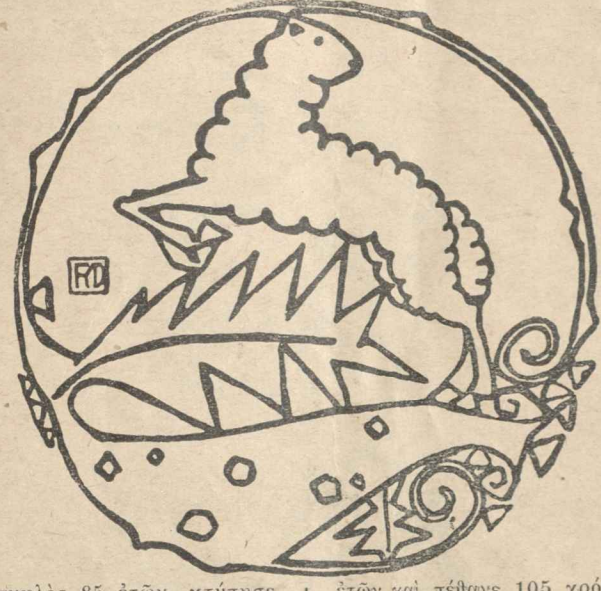
Μακροβίος επίσης ήταν και κάποιος συμπατριώτης του προμηθεύοντος, ονόματι Θωμάς Πάου, ο οποίος έζησε πάνω από ένα αιώνα. Ο άνθρωπος αυτός σκεπτική να παντρευτεί μόλις σε ηλικία... 120 χρόνων και πήρε μια χήρα, με την οποία έζησε είκοσι χρόνια επι-τιμημένα. Αίτια δε του θανάτου του υπήρξε η έννοια του βασιλέως Καρόλου, ο οποίος, ακολουθώντας να γίνεται λόγος για τον Πάου, τον κάλεσε στα ανάκτορά του. Εκεί του πρόσφερε τόσες περιποιήσεις και τον έφιλεψε με τόσο γενναιοσύνη, ώστε ο φιλοεθνικός έταβε από δυστυχία και πέθανε 152 χρόνων.

Εάνω στον τάφο κάποιου 'Ιρλανδού, ο οποίος πέθανε το 1660, έγραψαν το εξής διακριτικό επιτύμβιο:

«Κάτω απ' αυτή την πλάκα αναπαύεται ο Μπρόνν, ο οποίος κατώρθωσε να ζήσει 120 χρόνια... πίνοντας» μύρα! Ήταν πάντα μεθυσμένος και προκαλούσε τέτοιον τρόμο, ώστε τον εφοβόταν κι' ο ίδιος ο Θάνατος. Μια μέρα όμως που δεν είχε πιει, ο Θάνατος απεθρασύνθη, τον προσέβαλε και τον έπληξε».

Από τους Έλληνες μακροβίους, αναφέρεται ο εκ Νάξου Γαβριήλ Δετοής, ο οποίος πέθανε 156 χρόνων και παντρεύτηκε για τρίτη φορά όταν ήταν 90 χρόνων.

Σήμερα, τέλος, ποιάρι ως γεροντότερος άνθρωπος του κόσμου, ο περίφημος 'Οθωμανός Ζάρο 'Αγάς.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Σύμφωνα με μια στατιστική, επί χιλίων έτη, αναλογούν τριακοσάχρη εξαχίμια, ενώ επί ισουχίμων εξαχίμων μόνον βραχυτά.

—Στο Φάνο της 'Ιταλίας, ένας γέροντας 85 ετών, χτύπησε το κεφάλι του με το χέρι του... ξαναβρήκε την υγεία του.

—Ο μέγας Άγγλος διηγηματογράφος Κάρολος Δίκινς πέθανε αιματωρός.

—Στο Βέρα Κρούς του Μεξικού υπάρχει ένα καταγίσσι που έχει ηλικία πολλών χιλιάδων ετών.

—Υπολογίζεται ότι σε κάθε ταξίδι μεγάλου ύπερωκεανίου περνούν 3.000 περίπου γυναικά, διαφόρων ειδών.

—Η αίματος της μήτης παίζει άμειωτος, άκοι κι' βάλλουμε τα χέρια και τα πόδια μας μέσα σε ζεστότατο νερό.

—Το πρώτο καπέλλο κατασκευάστηκε στα 1510 από κάποιον Φίλιππο.

—Γι' να καταβληθεί ένα λιοντάρι, χρειάζονται πέντε άνδρες, ενώ για την τιμή μόλις αρκούν τρεις.

—Τα βαθύτερα χρωστικά βρίσκονται στην πόλη Εύρη της Καλιφόρνιας.

—Στη Γρενάδα υπάρχει ένα περίεργο φυτό, του οποίου ο χυμός μπορεί να καταπληκτικά με τη μελάνη.

—Στην Κίνα, η υποψήφια νύμφη στο χτένισμα της κόμης φορά μονάχα ένα κότσο, κάτω απ' τον οποίο δένουν ένα μικρό κομμάτι, για να δείξουν ότι ζητούν γαμπρό.

—Στη Φλωρίδα η νοικοκυράδες συνηθίζουν να τριβούν τα παπούτσια των σκεπών με φλοδές πορτοκαλιών, τα οποία παραμένουν αφρόντως.

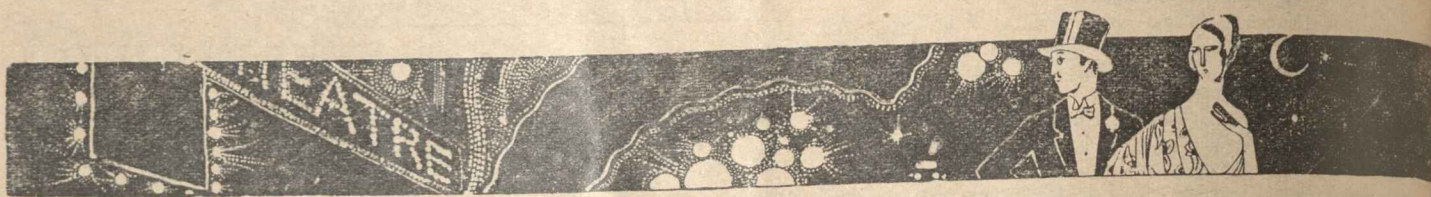
—Ο κινεζός φινιερτής για πρώτη φορά στην Ευρώπη κατά το 1558.

—Πρό ήμερών ψήφισε στην Κορσική ένα άλογο, που είχε γέννησε στο άνωτερο όριο της ηλικίας μεταξύ των ομοίων του, ηλικία σαρανταδύ ετών.

—Σύμφωνα με μια στατιστική, κάθε άνθρωπος γράφει, κατά μέσον όρον έτησίως, δύο επιστολές.

—Ο άνθρωπος κατά τη διάρκεια ενός έτους ανοιγοκλείνει τα μάτια του περίπου 4.000.000 φορές.

—Τα νομίσματα των Τατάρων εινε καμωμένα από φλοδία ποικίλας, έπάνω στην οποία αποτυπώνουν τις μορφές των αρχηγών τους και αφού ξεραθούν, τα θέτουν σε κυκλοφορία.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΚΥΡΙΕ !...

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μία νέα και όμορφη κυρία. ΚΑΡΟΛΟΣ, 30 ετών. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, 35 ετών.

(Στο σαλόνι ενός τράινου. Η κυρία διαβάζει. Οι δύο φίλοι συνομιλούν).

ΚΑΡΟΛΟΣ, (σιγά στο Φραγκίσκο).—Τι όμορφη γυναίκα !... Είμαι ξετρελαμένος μαζί της... Μ' έχει καταγοητεύσει... Πώς ήθελε να της μιλήσω...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Φαίνεται πολύ σοβαρή. Δεν θα τα καταφέρει. ΚΑΡΟΛΟΣ.—Όλο διαβάζει... 'Ας διαβάσω κι εγώ κάτι. (Δοιμάτα): 'Έχει κανένα βιβλίο μαζί σου, Φραγκίσκο; (Σιγά): 'Αχ, τί όμορφη... τί όμορφη !...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—'Έχω το τελευταίο μυθιστόρημα της 'Ελσα Ντεπιέ.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τις «Διασμένες Ψυχές»;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Ναι.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Είπε όμορφο;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Θαυμάσιο.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ναι, γράφει άρεστά καλά ή

'Ελσα Ντεπιέ. 'Αλλά, τί να σου πώ... Προτιμώ τα έργα των άνδρών.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Τί προκατάληψη !...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μά φίλε μου, ή γυναίκες εί-

νε πάντα φλύαρες και ρομαντικές.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Δεν μπορείς ν' άρνηθής

ότι ή 'Ελσα Ντεπιέ είναι μία εξαίρεση. Κι εί-

νε ακόμα νεώτερη.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τέλος πάντων. Για να ιδώ

το βιβλίο. (Ο Φραγκίσκος του το δίνει. Ο

Κάρολος το παίρνει και το φυλλομετρεί).

ΚΑΡΟΛΟΣ.—'Α, έχει και στίχους μέσα !...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Φυσικά, γράφει και στί-

χους ή Ντεπιέ.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—'Ω, Θεέ μου !... (Κλείει το

βιβλίο).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Γιατί το έκλεισες;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Δεν έχω όρεξη να διαβάσω

στίχους. Και μάλιστα στίχους μιας γυναίκας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—'Οποιος σ' άκούει θα νο-

μίζει ότι είσαι μισογύνης. 'Ενώ...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—'Ενώ είμαι το έναντίον.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Τέλος πάντων. Δεν μπο-

ρείς να ναις ν' άρνηθής ότι ή Ντεπιέ έχει ταλέντο.

Και φαίνεται κι άρεστά μετρούμερον. Δεν βί-

ζει ποτέ τη φωτογραφία της στα βιβλία της...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Δεν καταλαβαίνεις γιατί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Γιατί;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Θά είναι πολύ άσχημη.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Δεν πιστεύω.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Πιστεύω το. 'Όλες ή λόγιες γυναίκες είναι άσχη-

μες.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—'Όχι, δεν είναι όλες άσχημες. 'Αλλά κι άσχη-

μες άν είναι δημοσιεύουν πάντα τις εικόνες τους.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—'Η 'Ελσα Ντεπιέ θα είναι ή πιο άσχημη απ' όλες.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—'Ετσι υποθέτεις;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μην άμφιβάλλεις γι' αυτό. Θά είναι, χωρίς άλλο,

κάποια γεροντοκόρη, ή όποια γράφει τις αναμνήσεις της.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Κι όμως θάβελαι να την γνωρίσει.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Θεέ μου, φύλαγε !... Τη φαντάζομαι δά πως θά

είνε... Θά έχει ένα πελώριο μέτωπο — το σημείον της μεγαλοφυΐας —

μια μύτη τόσοςση, ένα στόμα σαν λιγνάδι !... Θά φορή και γυαλιά,

κι ένα γιακά άνδρικό με γραβάτα.

(Η κυρία που είναι στο ίδιο σαλόνι δέ μπορεί να κρατήσει τα

γέλια της).

ΚΑΡΟΛΟΣ, (εξαοριστημένος).—Γε-

λάτε, κυρία μου; Σας ζητώ συγγνώμη,

μά έτσι είμαι έγώ. 'Απεχθάνομαι τας

εγ ρ α φ ο υ σ α ς κ ι υ ρ ι α ς. Κι αν

υποφέρω κάποτε το βιβλίο τους, αυτές τις

ίδιες δεν μπορώ να τις άνεχθώ. Με συγ-

χωρείτε για το θάρρος μου, αλλά... πως

να σας το πώ ;... Δεν μου φαίνονται ά-

ληθινές γυναίκες αυτές που συγγράφουν.

'Έχω την ιδέα ότι είναι... τέρατα ! Τι

Η ΚΥΡΙΑ.—Χαίρετε, κ. Κάρολε ! Και καλή τύχη...

λέτε σεις, κυρία μου; Δεν έχω δίκιο;

Η ΚΥΡΙΑ, (γελώντας πάντα).—'Ισως...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Παραδείγματός χάριν δεν μπορώ να φαντα-

στώ σεις, μια τόσο χαριτωμένη, τόσο θελκτική κυρία, ένα τόσο

να συγγράφετε. 'Επί τέλους !... Μια όμορφη γυναίκα δεν μπορεί

θρίσσει καρδιά να φιλοσοφή και να γράφει. Δεν είναι;

Η ΚΥΡΙΑ.—'Ισως...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Και πως είναι δυνατόν να είναι κομψή και να

κα, ή όποια έχει το νου της στη φιλολογία και στις διαφύλα-

σφίρες; Χωρίς άλλο, αν φιλολογούσατε δεν θα είσατε τόσο κα-

τόσο... τόσο όμορφη... τόσο δροσερή !...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (σιγά στον Κάρολο).—Τα καταφέρει πάλι

άνοιξης κομμένα μαζί της και να της κινήσει κομμάτια !...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Με συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά έπληκται

να σας ρωτήσω: Τι βιβλίο διαβάσετε;

Η ΚΥΡΙΑ.—'Ω, δεν είναι καθόλου ενδια-

ρον το βιβλίο μου.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μά γι' αυτό το διαβά-

σατε; ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Θά είναι κανένα μυθι-

στον. Δεν εν' έτσι, κυρία;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Ναι, θα είναι μυθιστόρημα.

Πόν; Πέστε μας. Τό βρήκαμε;

Η ΚΥΡΙΑ.—Τό βιβλίο που διαβά-

σατε; ΚΑΡΟΛΟΣ.—Είπε;

Η ΚΥΡΙΑ.—Κιτάξτε το, κύριε.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Θεέ μου !... 'Ενας (όμο-

Μαγειρικής) !... Είστε θαυμασία, κυρία μου !...

στε μια άληθινή γυναίκα. Μά λογία θα ή-

ωρούσε άσχετος να κρατάει ένα τέτοιο βιβλίο

στην τσέπη της.

Η ΚΥΡΙΑ.—Κι όμως είναι χρήσιμη βιβλίο.

Μ' έχει μάθει να μαγειρεύω ένα σωρό νόστι-

μα φαγητά.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τί ιδανική γυναίκα !...

Η ΚΥΡΙΑ.—Και ξέρετε; 'Έχω τη συ-

νη να φρονίσω έγώ ή ίδια.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—'Όποτε είσατε τελεία

κυρία. Κατ'ίτι δηλαδή που δεν θα ήταν κα-

τα συγγράφει, μά ποιήτρια...

Η ΚΥΡΙΑ.—Γνωρίζατε πολλές λόγι-

ες;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Τρέμω τη γνωριμία

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Κι αν έγνωρίζατε

και την έρωτεύοσούν;

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Φίλε μου, έγώ δεν θα ή-

τώ παρά μια άληθινή γυναίκα, όπως

Η ΚΥΡΙΑ.—'Όπως... όπως... Πέστε

πόν.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—'Όπως έσείς ! (Αναστενάζει μ' άναστροφή)

Η ΚΥΡΙΑ.—Κύριε !

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Συγγνώμη, κυρία... 'Αλλά δεν φταίω έγώ.

δεώδες μου είναι μια γυναίκα τόσο όμορφη, τόσο νοσηρά, και

άρελης συγχρόνως, όπως είσατε σεις. 'Ανδρώ τις σπάνιες

γυναίκες.

Η ΚΥΡΙΑ.—Αυτό που λέτε μοιάζει λίγο μ' εξαορισμό.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Πάρτε το κι' έτσι, αν θέλετε.

Η ΚΥΡΙΑ.—Κύριε !... Δεν δέχομαι εξαορισμούς, και αν

των από αγνώστους.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Συγγνώμη, κυρία !... Να συστηθώ, αν θέ-

μαι ο Κάρολος Λάντ, ιδιοκτήτης των γνωστών έργοστασίων

των. Είμαι έλεύτερος και...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Κυρία, σάς έγγνώμαι κι' έγώ για το φι-

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Κι' έσείς;

κυρία ;... Δεσπονίς ;...

Η ΚΥΡΙΑ.—Δεσπονίς ;...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—'Όμορφη !...

στε έλεύτερη.

Η ΚΥΡΙΑ.—Αυτό δεν σημαί-

είμαι έλεύτερη. 'Έχω οκταέντα

ΚΑΡΟΛΟΣ.—'Εχετε γονί-

φια ;

Η ΚΥΡΙΑ.—Μάλιστα.

ΑΠΟ ΤΑ «ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΩΣ»

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΪΣ

'Όταν ξανάφθε, έκρινα το πρόσωπό μου μέσ στα χέρια μου.

Κι' έκείνος μούλε :

—Τι φοβάσαι; Πούδς μάς είδε που φιληθήκαμε ;

—Ραπός πούδς μάς είδε; του άποκρίθηκα. 'Η νύχτα και το φεγ-

γάρι, τ' άστέρια κι' ή χαρηνγή...

'Η σελήνη καθρεφτίστηκε στη λίμνη και τώλε στο νερό που

κάλει κάτω απ' τις λεύκες...

Τό νερό της λίμνης τώλε στο κομμά, τό κομμά στη βάρκα κι' ή

βάρκα στον ψαρά...

Αν σταματούσε δά, τό κομμά θάταν μικρό. 'Αλλά ό ψαράς τώλε

σε μια γυναίκα...

Τώλε σε μια γυναίκα κι' απ' τη γυναίκα αυτή θά τό μάθουν

κι' ο πατέρας μου κι' ή μητέρα μου κι' όλη ή χώρα, καλέ μου κι'

αγαπημένο μου...

ΟΝΕΙΡΟ

—'Απόψε σ' είδα στον ύπνο μου, μούλε. Είχα τό ξέπλεκα μα-

λάσι σου τραγούδι απ' τό λαμό μου, τά-

χα σαν μωρό περιδέραιο τριγύρω απ' τό

λαμό μου και άπάνω στο στήθος

μου...

Τά χάρουνα και τό πίστευα δικά

μου κι' είμαστε σάν δεμένοι με τό ίδια

τα μαλλιά σου, τό στόμα με στόμα,

σαν δύο ροδόδάρνες που έχουν σιγνά

την ίδια ούρα μέσ στη γη.

Και σιγά-σιγά μου φάνηκε πως σμί-

γανε για πάντα, πως έγώ γινόμουν έσθ

και πως έμεινες θαβεία μέσα μου,

παράνοια με όνειρο γλυκά...

'Όταν τελείωσε τη διήγησή του, έ-

βαλε τό χέρι του άπάνω στους ώμους

μου άπαλά και με κύτταξε με βλέμμα

πολύ γοητευτικό που χαμήλωσα τρεμου-

λάζονα τό μάτια μου.

ΟΡΚΟΣ

'Όταν τό νερό τό ποταμού άνέβη

ές τη χρονιάστη κορφή του βου-

νός κι' όταν θά μπορούν να σπείρουν

σάρι μέσ στην τριαιμισμένη θάλα-

σα...

'Όταν φουρτίσουν στις λίμνες ό-

φες και στους δρόμους νερολούλου-

νη, όταν ό ήλιος μαντρίσει και τό φεγ-

γάρι πέσει άπάνω στο χορτάρι...

Πότε και μόνο τότε θ' αγαπήσω

άλλη γυναίκα και θά σέ λημονήσω

όσοι. Βίλιτο, νύχτη της νυχτός μου

και καρδιά της καρδιάς μου...

Αυτό που είπα ό αγαπημένος μου

σκόπευσε άπάνω σ' αυτό που κι' ά-

μέσος ένοιωσα την ευτυχία να μού

απομαρτίζω τό στήθος...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Κι' εργάζεστε γι' αυτούς;

Η ΚΥΡΙΑ.—Ναι, εργάζομαι.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μά είστε θαυμασία ! Και εργάζεστε επικερδώς ;

Η ΚΥΡΙΑ.—Κάνω ό,τι μπορώ, κύριε. Κοιτάζω, εν' ή αλήθεια,

άλλα έτσι μπορώ και σπουδάζω τους μικρούς μου αδελφούς.

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Μά είστε αξιολάτρευτη ! Μά λογία ποτέ δεν θά

έτσι έμνε αυτό. Μαγειρεύετε, φρονίζετε, εργάζεστε...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Και τί εργασία κάνετε, κυρία;

Η ΚΥΡΙΑ.—Είμαι... Είμαι... Τέλος πάντων τί σας ενδιαφέρει

κι' είναι !... (Τό τράινο σταματάει).

ΚΑΡΟΛΟΣ.—'Εστω, δεσπονίς... Δεν έπιμένω. Πέστε μου μόν-

ον, θά θέλατε να γίνετε γυναίκα μου;

Η ΚΥΡΙΑ, (ετοιμαζόμενη να κατέβη).—'Αδύνατον, κύριε !...

ΚΑΡΟΛΟΣ.—Γιατί;

Η ΚΥΡΙΑ.—Γιατί; Γιατί είμαι... ή 'Ελσα Ντεπιέ !

ΚΑΡΟΛΟΣ, (μ' άνοιχτό τό στόμα).—Είσατε...

Η ΚΥΡΙΑ.—Ναι, είμαι ή 'Ελσα Ντεπιέ. Γιατί με κυττάζετε έ-

τσι; Είμαι ή 'Ελσα Ντεπιέ, ή συγγαρεύς, ή γυναίκα που σάς κά-

νει άπλά... Θέλετε να με παντρευτήτε ;... Δεν μπορώ να σας κάνω

ένα τέτοιο κακό... Θεός να φυλάξη !... (Γελάει).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Τί γκάφα !...

ΚΑΡΟΛΟΣ, (κυττάζοντας την

κυρία που κατέβηκε στο σταθ-

μό).—Γάμπα; Στραβομάρα δεν

έίς καλύτερα ;...

Η ΚΥΡΙΑ, (απ' τό σταθμό).—

Χαίρετε, κύριε Κάρολε !... Και...

καλή τύχη !...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΙΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ...
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

Τὴ στιγμή αὐτή ένας πυροβολισμός ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος ποὺ-
χαίμε ἀφήσει τὰ κορίτσια. Τρομαγμένοι καὶ ἀνήσυχτοι, ἐγὼ καὶ ὁ Ἰω-
νάθαν, βγήκαμε ἔξω ἀπ' τὴ σκαῖδα, ἀνοίξαμε τὴν πόρτα τοῦ κήπου
καὶ τρέξαμε σὺν τρολλοὶ πρὸς τὴν κατασκήνωσί μας.

Δὲν μιλούσαμε. Ἡ ἀγωνία μᾶς ἐπνίγε. Τρέχαμε μόνον ὅσο μπο-
ρούσαμε πρὸς γρήγορα.

Ἀκούγαμε τώρα καὶ τὸν Πιστὸ νὰ
γαυγίζει ἀγρία. Κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συ-
νέβαινε ἀσφαλῶς.

Ἐτρεχα καὶ εἶχα τὴ σκέψη μου στὴ
Λευκή καὶ τὴν Ἀγνή.

—Θεέ μου, ψιθύριζε, μὴ μοῦ στερηθεῖς
τὸ παιδί μου!... Ἀυτὴν μου, Κύριε!...
Εὐτυχῶς ἀντακούσαμε ἀπὸ μακριὰ τὰ
δύο κορίτσια καὶ ἡ λαχτάρα μας λιγότε-
ρε. Μᾶς εἶδαν καὶ αὐτὲς καὶ ἔτρεξαν νὰ
μας προῦπαντήσουν.

Ἡ Λευκή κρατοῦσε στὸ χέρι της τὸ
δύλο τοῦ Ἰωνάθαν.

Ἀρπάζα καὶ τίς δύο κοπέλλες στὴν
ἀγκαλιά μου, ὅταν φθάσαμε κοντὰ τους,
καὶ τίς φίλησα μὲ συγκίνησι.

Ἦσαν ἀρκετὰ ταραγμένες.

—Τὶ συνέβη λοιπόν; ρώτησε ὁ Ἰω-
νάθαν. Πούθε πυροβόλησε; Ἐσὺ, Λευκή;
Γιατί;

—Ναί, ἐγὼ, εἶπε ἡ Λευκή. Ἐνῶ κα-
θόμαστε, ὁ Πιστὸς τινάχτηκε ἐπάνω καὶ
ἀρχισε νὰ γαυγίζει. Ἡ τριχὺς του εἶχαν
σπικωθεί ὄρθες. Ἀντηχησαμε καὶ κυττά-
ξαμε πρὸς τὸ μέρος σας. Μὰ ἐσεῖς ἔχετε
παῖς πίσω ἀπ' τὸ πτόνιο τῆς ἐπαύλεως καὶ
δὲν φανόμαστε. Ὁ Πιστὸς γαυγίζει ἀ-
κόμα, κυττάζοντας πρὸς μερικὸν θάμνον,

ποὺ ἦσαν τριάντα βήματα μακριὰ ἀπ' τὴ
σπηλιὰ μας. Κυττάξαμε πρὸς ἐκεῖ καὶ εἶ-
δαμε τοὺς θάμνους νὰ κουνιούνται. Ἡ

Ἀγνή ἔτρεψε. Ἐγὼ ἄρπάζα τὸ δύλο τοῦ μπαμπά...

—Κάποιος ἐν' ἐκεῖ, μοῦ εἶπε ἡ Ἀγνή. Κάποιος κινεῖς ἀνθρώπος.

Πάμε νὰ φύγουμε...

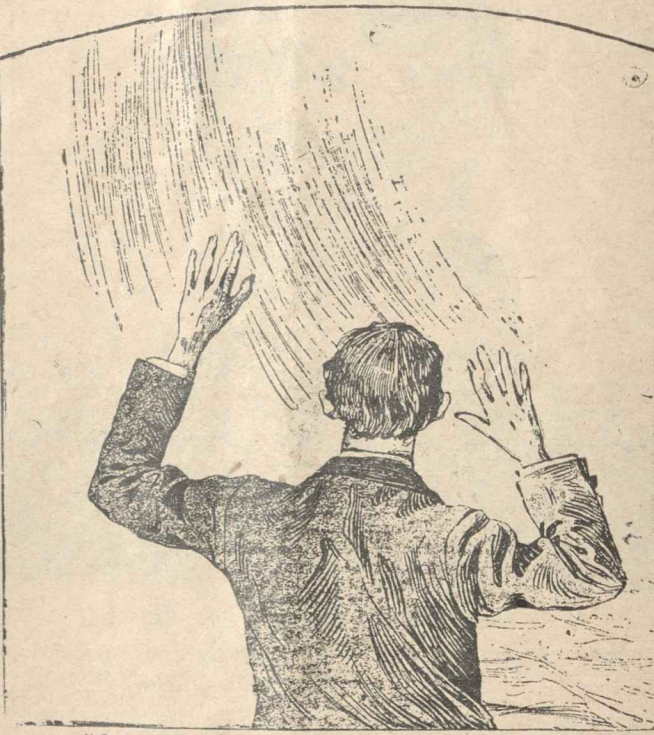
Σχεπτόμουν καὶ ἐγὼ νὰ τρέξω κοντὰ σας, μὰ δὲν πρόλαβα νὰ κά-
μω οὔτε βήμα. Μέσα ἀπ' τοὺς θάμνους προβάλε ἕνα μεγάλο ζῶο, μὲ
κόκκινο τρίχωμα. Τὸ γνώρισα ἀμέσως. Ἦταν ἕνας τεράστιος λύκος,

μὲ μεγάλο κεφάλι καὶ μυτερὰ αὐτιά. Μᾶς κυττάζε μὲ τὰ αματόχρομα
μάτια του καὶ μᾶς ἔδειχνε τὰ δόντια του. Ὁ Πιστὸς εἶχε τρέξει κοντὰ
στὸν θάμνον, ἔτοιμος νὰ τοῦ ριχθῇ. Δὲν ἔχασα καρὸ τότε. Ἐνῶ
ἡ Ἀγνή τρώπιε πίσω μου φοβισμένη, στήριξα τὸ δύλο στὸν ὄμο μου
καὶ πυροβόλησα τὸ λύκο, χωρὶς νὰ σημάδωω, ἀπ' τὴν τρομάρα καὶ
τὴν ταραχή μου...

—Γενναῖο μου παιδί!... φώναξε καὶ ἔσφιξα τὴ Λευκή στὴν ἀγ-
καλιά μου.

Δὲν πέτυχα τὸ ἀγρίο, συνέχισε ἡ Λευκή, μὰ τὸ τρώμαξά καὶ
ἔφυγε, κινώντας μεγάλους πῆδους. Ὁ Πιστὸς τὸ κινήθηκε σ' ἀρκετὴ
ἀπόστασι. Ἐτοί γλυτώσαμε δυὸς, γιατί ἀκούσατε καὶ σὲς τὸν πυρο-
βολισμό μου καὶ τρέξατε...

Κατάλαβα πὺς δὲν εἶχαμε κάνει φρόνημα ν' ἀφήσουμε τὰ κο-
ρίτσια μόνον τους ἐκεῖ ἀπὸ πού οἱ λύκοι ἀκόμα ἀκύνει τὰ προ-
στάγματα τοῦ ἀπαισίου τέρας, μὲ τὸ ὅποιο θὰ βροχόμαστε σὲ λίγο
ἀντιμέτωποι. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε νὰ μεταφέρουμε δια μας τὰ πράγ-
ματα καὶ νὰ ἐγκατασταθῶμε στὸ περὶτερο τοῦ κήπου τῆς ἐπαύλεως,

—Ω, φρίκη, φρίκη!... φώναξε ὁ Ἰωνάθαν...

Λύκη. Θάνα καὶ αὐτὸς νεκρός, γιατί ν' ἀντιρῶναι τέτοιον φρο-
νέμα, ἀγαπημένη μου;

—Ἰωνάθαν, ἀποκρίθηκε, μὴν ἐπιμένεις, σὲ παρακαλῶ, μὴν
κολοιυθῶσαι παντοῦ, δὲν φοβοῦμαι, τὸ ξέρεις. Εἶδαν τότε τὸν
μου, ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια!... Θάρθῃ μαζί σου καὶ τὸ παιδί μου,
χρῆμα, ὅσο καὶ σύ. Πρέπει νάρθῃ. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω μόνον ἐγώ.

Ὁ Ἰωνάθαν στενοχωρήθηκε. Τὸ κατάλαβα καλὰ ἀπὸ τὴν
νὰ μ' ἀπαλλάξῃ τὸν τρώμον πού μᾶς περιέμενε. Μὰ ἦσαν ὅσοι
σημὴν νὰ τὸν ἀκολουθῶ, νὰ μὴν τὸν ἀφήσω μόνον.

Ὁ Ἰωνάθαν σκέφτηκε γιὰ λίγα μόνον λεπτά καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐμπρός...

Ἡ μεγάλη πόρτα τῆς ἐπαύλεως ποδὶλεσε στὸν κήπο, ὅταν
δομένη ἀπὸ μέσα. Γερά δὲ καὶ καλὰ ἀμπαρωμένη καὶ ἔκλεισε
θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ἀνοίξουμε εὐκολα.

—Περιεργό, ψιθύρισε ὁ Ἰωνάθαν, δισσασκενίζοντας γιὰ τὴν
πόδια αὐτά. Ὅλα εἶνε κλειστά. Ὁ τελευταῖος ἀπ' τοὺς ἐπιστά-
τους ἐλγε φαίνεται ταμπουρωθεὶς καλὰ. Μὰ τί τὸν ἀφάρ-
Τὸ τέρας πού τὸν κινενοῦσε μπαίνει ἀπὸ παντοῦ...

—Θὰ ὑπάρξῃ καὶ ἄλλη πόρτα, εἶπα στὸν Ἰωνάθαν.

—Ναί, Κανένα μικρότερο πορτίκι ἢ εἰσοδὸς τὸν ἀφάρ-
τὸ ἀναζητήσουμε πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύλων.

Πραγματικῶς, στὴν πλευρὰ αὐτῆς τῆς ἐπαύλεως ἵσταντο
κρη πόρτα, πού θὰ ὀδηγοῦσε ἀσφαλῶς στὸ μαγερεῖο καὶ στὸν

ποὺ ἀποτελοῦσε ὁπωσδήποτε ἀνεξάρτητο οἶκον ἀπ' τὸ ἄλλο κτήρι-
φορτώσαμε ἀμέσως τὰ πράγματά μας στὸ ἀμάξι, ἔβγαμε τὸν
καὶ μεταφερθήκαμε στὴ σκαῖδα τοῦ κήπου. Μονάχα τὸ ἀμάξι
σας ἀπ' ἔξω. Εἴμαστε τώρα ἀσφαλῆς, ἀπὸ τοὺς λύκους ποὺ
Κοιμήκαμε ἀπ' τὰ κορίτσια τὸ σημεῖομα πού βρήκαμε στὴν
καὶ ἀποφασίσαμε νὰ ἐξερευνήσουμε ὁλόκληρη τὴν ἐπαύλιν, ἀπὸ
τίσσουμε...

Ἀφήσαμε λοιπὸν τίς δεσποινίδες στὸ μεγάλο δωμάτιο τῆς
δος, τίς συμβουλεύσαμε νὰ μὴ θγοῦν ἔξω πρὶν γυρίσουμε, ἵνα
καὶ ἀνιβή, ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἀκούσουν καὶ τραβήξουν πρὸς τὴν
θοῦ τοῦ κήπου...

Παντοῦ ἡ βλάστησις ἦταν καταπληκτικὰ πλούσια. Φινὰ καὶ
θερσομυνοῦσαν. Σὲ μὴ γονία, στὸ βάθος τοῦ κήπου, ἦσαν οἱ
λοι. Τοὺς ἀνοίξαμε γιὰ νὰ βολῶμε μέσα τὸ ἄλλο καὶ καὶ βρήκαμε
μπαρὸς σ' ἕνα ἀπαισιο θέαμα. Πάνω σὲς πλῆρες βροχόπτωσης
σχελῆτο δὴ ἀλόγων. Τὰ φτωχὰ ζῶα εἶχαν φορητὴ φαῖτα καὶ
τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα, κλεισμένα καὶ μέσα, πὺς ἔξω πρὸς
πόρους μῆνες μᾶλλον. Σαῦρες, παντῖνα καὶ ἄλλα ἐρεπῆ, ἀπὸ
καὶ βδελυρὰ, εἶχαν βοσκήσει ἐπάνω τους καὶ δὲν τοὺς ἔβλεπε
παρὰ μονάχα τὰ κόκαλα...

—Παντοῦ ὁ θάνατος!..., ψιθύρισε ὁ Ἰωνάθαν.

—Ναί, εἶπα καὶ ἐγὼ, παντοῦ ὁ θάνατος, τὸ πένθος τὸν καὶ τὸ
μαὶ τὸν!...

Ἀναγκαστήκαμε νὰ βολῶμε τὸ ἄλλο καὶ σ' ἕνα μακρὸν
μέρισμα τῶν σταύλων. Τὸ δέσαμε καλὰ, τὸν αἶμα ἀπὸ
καὶ νερὸ καὶ βγήκαμε πάλι στὸν κήπο.

Ὁ Ἰωνάθαν σφουγγίζε τὸν ὄμο
ποῦτρεχε στὸ πρόσωπό του καὶ
εἶπε:

—Μίνα, ἔχω νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ.

—Τὶ συμβαίνει, φίλε μου; ἀν-
ἀνήσχυ.

—Ἀκουσε, Μίνα. Δὲν πρὶν
νεβῆς μαζί μου στὴν ἐπαύλιν. Σὲ
καλῶ, σὲ παρακαλῶ πὺς γύρω
στὰ κορίτσια καὶ ἄρρε νὰ ἐξερ-
ἐγὼ τὸ φλιβερό αὐτὸ σπῆ.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰωνάθαν
νοχώρησαν. Δὲν εἶχε λοιπὸν
νὴ στὸ θάρρος μου, στὴν
μου:

Ὁ καλὸς μου Ἰωνάθαν καλῶς
σχεπτόμουν καὶ ἔακνε νὰ
γιηθῇ.

—Ἀγαπημένη μου Μίνα, καὶ
εἶσα γυναῖκα ψυχρῶ καὶ
τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ, πρὸς Θεὸν
μου, γιατί ν' ἀντιρῶναι τόσο
καὶ φρεναστικὰ θέματα; Εἶπα
αὐτῇ τῆς ἐπαύλεως βροχόπτωσης
ἐκείνου, τοὺς ὁποίους ἐκείνη
κόλακας. Πάνω στὸ σπῆ, πρὸς
κάμαρα πὺς ἀναφέρουν τὰ
βροχόπτωση ὁ δυστυχισμένος
της. Ὁχορῶθηκε καὶ μέση, καὶ
τίς εἰκόνες τῶν ἀγίων, γιὰ καὶ
πλησίσθη τὸ τέρας, γιὰ καὶ
μὴν...

Ὁ Ἰωνάθαν μὲ κυττάζε καὶ μοῦ εἶπε:

—Τὸ πτόμα!...

—Ναί, τὸ πτόμα, εἶπα καὶ ἐγὼ.

—Πρέπει νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ προσηγηθῶ, Μίνα.
Δὲν τοῦ ἔφερα ἀντίρρηση.

Ὁ Ἰωνάθαν προχώρησε ἐμπρός.

Προχωροῦσαμε σὺν ἱκανοποιημένοι, καθοδηγοῦ-
μενοι πλὴν ἀπ' τὴν βαρεὰ μυρωδιά τῆς ἀποσυν-
θέσεως πὺς γέμζε τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα.

Θεέ μου, τί θ' ἀντιρῶσαμε ἐμπρός μας;

Ὁ Ἰωνάθαν ἀνοίγε τίς πόρτες τῶν δωματίων
μὲ διαταγῇ, μὲ φόβο, μοτορεῖ νὰ τὴ κανεῖς.

Ἐπ' ἐλπίσιν φτάσαμε μπαρὸς σὲ μὴ πόρτα καὶ
σταθήκαμε. Κάτι μᾶς ἔλεγε πὺς ἐκεῖ μέσα
καὶ τὸ τελευταῖο θῆμα τοῦ Βρυκόλακα. Ἡ δυσσομία γύρω μας
ἦταν ἀνυπόφορη, μᾶς ἐπνίγε...

—Ἐδῶ εἶνε, μοῦ ψιθύρισε σπῆ ὁ Ἰωνάθαν, σὺν νὰ φοβόταν μὴ-
πως τὸν ἀκούσει κανένας, μῆπως ξυπνήσῃ τίς ψυχὲς τῶν νεκρῶν,
μέσα στὴν Ἐπαύλιν αὐτῇ τῆς κατάρας καὶ τοῦ θανάτου.

Κοιμήσα τὸ κεφάλι μου καὶ ἔσφιξα ἕνα φοβισμένο βλέμμα πρὸς
τὴν πόρτα.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔπασε τὸ πόμοιο καὶ τὸ γύρισε. Ἡ πόρτα δὲν ἄ-
νοῖζε. Ἦταν κλεισμένη ἀπὸ μέσα. Μὰ αὐτὸ δὲν ἐσημειωνε τίποτε.

Ἀνοῖ νὰ τὴν ἀνοίξω καὶ θὰ ὑποχωροῦσε εὐκολα.

Πρὶν τὴν παραβιάσει ὁ Ἰωνάθαν, ἔσκησε καὶ κυττάζε ἀπ' τὴν
κλεισμένη πόρτα. Ἐρριξε μονάχα μὴ ματιὰ καὶ σηκώθηκε ἀπὸτομα,

φωνάζοντας μὲ τὰ γόνατα ψηλά:

—Ὡ, εἶνε φρίκη!... Φρίκη!...

Συγχρόνως ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ τὸ ἔδεσε γύρω στὴ μύ-
τη του.

—Καίε τὸ ἴδιο, ἀγαπητὴ μου Μίνα, μοῦ εἶπε. Θὰ μᾶς πνίξῃ ἡ
βαρεὰ μυρωδιά τῆς σαύλας. Εἶνε φρίκη!... Φρίκη!...

Δὲν θέλησα νὰ τὸν ρωτήσω τί εἶδε. Ἐβγαλὰ τὸ μαντῆλι μου καὶ
τὸ ἔδεσα στὴ μύτη μου, φράζοντας συγχρόνως καλὰ καὶ τὸ στό-
μα μου.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὴν πόρτα καὶ
ἔπειτα στήριξε σ' αὐτὴ τοὺς ὄμους του, νεκοντάς
μου νὰ παραμερίσω.

Δὲν ἤθελε νὰ δῷ ἀποτόμως τὸ θέαμα πὺς θὰ
πρόβαιε στὰ μάτια μας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν καὶ αὐτὴ κλειστὴ ἀπὸ μέσα, μὰ δὲν δυσκο-
λετήκαμε νὰ τὴν ἀνοίξουμε.

Ἡ ἐπαύλιν ἦταν περὶ ἀνοιχτὴ ἐμπρός μας. Μπορούσαμε νὰ
μπαίμε.

Ὁ Ἰωνάθαν γύρισε τὸ βλέμμα του ἐπάνω μου καὶ μοῦ εἶπε γιὰ
τελευταία φορὰ.

—Ἐπιμένεις λοιπόν, Μίνα;

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι καὶ τραβήξα τὸ π-
στόλι μου.

—Ἐμπρός, λοιπόν, εἶπε ὁ Ἰωνάθαν. Ἄς ἀνέβουμε...

Ἐλάμαε τὸ σταυρὸ καὶ καὶ μπήκαμε σ' ἕναν διάδρομο, ὁ ὁποῖος
ὀδηγοῦσε σ' ἕνα εὐρύχωρο κῶλ. Δεξιά καὶ ἀριστερὰ ὑπάρχον
τα, τὰ δωμάτια τοῦ προσωποῦ ἀσφαλῶς. Στὸ βάθος ἡ κουζίνα...

Τὸ κατὶ γύρω μας ἦταν στὴ θέσι του, σὺν νὰ μὴν τὸ εἶχε σηκώσῃ ὁ
θάνατος. Μὰ πᾶν σ' ὅλα, στὰ ἐπιπλά καὶ στὸ πάτωμα εἶχε ἀπλώσει
τὸ γκρίζο τῆς μανδύας ἡ σκόνη. Τὰ εἶχε σκεπασίει ὅλα καὶ τὸ ἀπαισιο
αὐτὸ σάβανο τῆς μολύσσε ἀρκετὰ σαφῶς γιὰ τὴν ἐρημώσει καὶ τὸν
ἀναισθητισμὸ, πὺς βασιλεῖε μέσα στὸ κτίριο αὐτὸ τοῦ
θάνατου...

Ἡ ἐπιτάσις τῆς ἐπαύλεως ἦταν κομψὴ καὶ ἀρ-
κετὰ πολυτελής. Οἱ ἀνθρώποι πὺς τὴν κατοικοῦ-
σαν ἦσαν ἀσφαλῶς πλούσιοι καὶ ἔξεραι νὰ ζοῦν
καλὰ, ὡς τὴ στιγμή πὺς ἐνέσχυσε ἐναντίον τους
ὁ ἀπαισιο βρυκόλακας.

Προχωροῦσαμε μὲ προσοχή, κυττάζοντας καὶ
ἐξετάζοντας τὰ πάντα γύρω μας. Ἀπὸ τὸ κῶπο
πάτωμα ἀνέβηκαμε κατόπιν στὸ ἐπάνω. Ὅσο προ-
χωροῦσαμε, ἡ ἀγωνία μου μεγάλωνε. Καταλάβαι-
να πὺς δὲν εἴμαστε μακριὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο, μέσα
στὸ ὁποῖο βροχόταν τὸ τελευταῖο θῆμα τοῦ βρυ-
κόλακα...

Ἐκεῖ κάποιον, μολὶς θ' ἀνοίγαμε κάποια πόρτα,
θὰ τὸν ἀντικρύζαμε. Θὰ βλέπαμε τὸν τραγικὸ ἀν-
θρώπον ποῦτρεχε τὰ δύο σημεῖωματα, νεκρὸν, ἐν
ἀποσπῆσει, κάτω ἀπ' τὸ εἰκονοστάσι, στὸ ὁποῖο
ἔτρεπε προστάσια γιὰ νὰ μὴν τὸν μολύνῃ τὸ τέρας.

Ἀπὸ τὸν κήπο καὶ ἀκριβῶς ἀπ' τὸ μέρος τῆς
σαύλας, φτάνανε σ' αὐτιά μας τὰ ὀδυρματὰ τοῦ
Πιστοῦ.

Τὸ φτωχὸ ζῶο βροχόταν στὸ ρημαγμένο σπῆ
τῶν κυνῶν του καὶ θρηνοῦσε φωνικά.

Ἐνὸς περνοῦσαμε ἕναν διάδρομο, μὴ κρυφτῇ,
βρεχὰ καὶ ἀνυπόφορη δυσσομία μᾶς ἔκανε νὰ στα-
θῶμε.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΜΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ ἐργατικότης του. Ἡ ἐφευρετικότης του.
Ὁ Κουμουνδούρος ὡς διπλωμάτης. Ὁ χαρκτηρισμὸς ἐνὸς
ξένου πρεσβευτοῦ. Ὁ φιλελευθέρισμός του. Ὁ ἀπρόσπετος
γραμματικομιστής. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ πρωθυπουργὸς Κουμουνδούρος εἶχε τόση ἀντίληψιν καὶ ἐργα-
τικότητα, ὥστε πολλὰς φορὰς, ἐνῶ αὐτὸς ἔγραφε μέσα στὸ γραφεῖο
του, ἀκούγε νὰ τοῦ μιλοῦν ἀπὸ δεξιά καὶ ἀριστερὰ δύο ἄνθρωποι καὶ
ἔδινε ἀπαντήσεις καὶ στοὺς δύο συγχρόνως!

Ὁ Κουμουνδούρος ἦταν ἐφευρετικώτατος καὶ φημιζόταν γιὰ τὴν
ἐξυπνάδα του.

Σὲ κάθε δύσκολη περίστασι τοῦ πολιτικοῦ βίου τῆς χώρας, σ' αὐ-
τὸν ἀναγκάζοντο νὰ καταφεύγουν ὅλοι.

Ὁ Ἀληγιάνης συνήθιζε μάλιστα νὰ τοῦ λέη
σχετικῶς:

—Γιὰ ἔσπε τὸ κεφάλι σου καὶ κάτω θὰ βρῇς
πᾶσι!...

Ἀλλὰ καὶ ὡς διπλωμάτης ἦταν ἀσύλλητος.

Ἡ ἐπινοήσις τοῦ Κουμουνδούρου, ἔγραφε
κάποτε ἕνας ξένος πρεσβευτής, εἶνε ἀνεξάντλη-
τες, σὺν τὰ νερά τοῦ Νεαγάρου!...

Ὁ ἀέμνητος Κουμουνδούρος ἦταν ἐπίσης
ἀνθρώπος μὲ εὐθὺ χαρακτῆρα καὶ δὲν παρσο-
υόταν ποτὲ ἀπ' τίς πολιτικὰς του ἰδέες σὲ ἀδι-
κες κρίσεις.

Μία μέρα συζητοῦσαν μέσα στὸ σαλόνι
δύο φίλοι του, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας ἦταν δι-
μοκρατικὸν ἀρχὸν καὶ ὁ ἄλλος ἀρχαίτης βα-
σιλεῦς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Κουμουνδούρος βροχό-
ταν ἔξω ἀπ' τὴν Κυβέρνησιν καὶ πολλοὶ τὸ ἀπέ-
διδαν αὐτὸ σὲ βασιλικὴ δυσμενεία.

—Βλέπεις λοιπόν, δι ὁ βασιλεὺς μᾶς δὲν
ἔχει οὔτε στοιχειώδη λογική, εἶπε σὲ μὴ στιγμή
τῆς συζητήσεως ὁ δημοκρατικὸς στὸν βασιλό-
φροντα.

—Γιὰ ποῖο λόγο; τὸν ρώτησε ὁ Κουμου-
νδούρος μὲ κάποιο ἐνδιαφέρον.

—Γιατὶ ἀγνοεῖ ποῖα εἶνε ἡ κοινὴ γνώμη καὶ
δὲν ἔχει συνεπῶς νὰ τὴν ἐμεταλλεῖται. Ὁ
καὶ τὸ δημοκρατικὸν καὶ βασιλικὸν εἶνε τὴ δι-
μοκρατικὴ τοῦ Κουμουνδούρου.

—Δὲν ἔχετε δικη, φίλε μου, σ' αὐτὸ πὺς
λέτε γιὰ τὸ Μεγαλειώτατο, ἀπάντησε ὁ πάντοτε
μετροπαλὴς Κουμουνδούρος. Γιατὶ καὶ ἀπὸ αὐ-
τεῖς ἡ στοιχειώδης λογική, ἀπὸ πρεσβευτῆ
ἀρχῆς δημοκρατικῆς, ἡ ὁποία γιὰ μένα εἶνε ἡ
στείς!...

Ὁ Κουμουνδούρος, ἐνὸς τῶν ἄλλων εἶχε
καὶ ἐτοιμότητα ἀντιμετώπισης.

Κάποτε, ὅταν ἐπρότεινε στὴ Βουλὴ τὸν περίφημο νόμον περὶ ἀντι-
βασιλείας, εἶπε καὶ τὸ ἑξῆς:

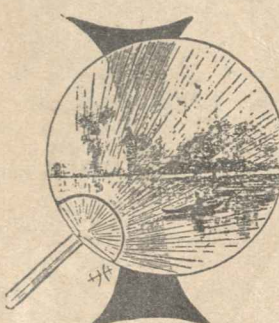
—Πρέπει νὰ μάθωμε, κριοι, νὰ αὐτοκυβερνηθῶμε. Ἡ βασι-
λεῖα εἶνε ἀναγκαῖα ἐπὶ τὸν παρόντα. Κατ' ἐλπίσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος,
διόρθωσε ὁ Κουμουνδούρος, ἐνῶ μὲρὸς αἰῶνα ἀκόμα!...

Μερικοὶ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ Κουμουνδούρου, δημοκρατικῶν
φρονημάτων, θέλοντας κάποτε νὰ τὸν περᾶξουν σὰν φιλοβασιλικὸν
τοῦ αὐθ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

Μιά αληθινή κωμικοτραγική ιστορία του 1893. 'Ο ποιητής του «Ρωμυού» και ο πρώτος άριθμός του λαχείου. Πώς έφτιαξε τη μεγάλη είδηση ο ύπνρής του σπιτιού. «Βρέ Παναγιώτη, μίλα καλά!» 'Η κυρία Σουρή και ή σημείωση των κερμάτων άριθμών. Τά παιδιά, ή Γερμανίδα, ο σκύλος και ή γάτα. Πύργος όνειρων. 'Υπόθεσις για κωμωδία. Πώς περιγράφει ο ποιητής τά γεγονότα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΔΟΥ. Θα σάς διηγηθώμε σήμερα ένα από τα νοστιμότερα επεισόδια της ζωής του Σουρή, που συνέβη σ'αύς 'Αθήνας, στο 1893.

Ήταν ένα Σάββατο πρωί. 'Ο Σουρή καθότανε στο γραφείο του μόνος, διαβάοντας τις εφημερίδες και σχεδιάζοντας το προσεχές φύλλο του «Ρωμυού». 'Η κυρία Σουρή είχε βγει και τον είχε αφήσει στο σπίτι, με τη σύστασι ενά προσέχη λίγο καά τα παιδιά. 'Αλλ' ο ποιητής, που δεν ήταν καθόλου υπομονετικός πατέρας, ανέθεσε σιωπηλώς την εποπτεία αυτή στις υπηρέτριες και εξηκολούθησε την πρωινή του εδαιμονία, στέλλοντας διατυλιόμια καπου στον αέρα και μουμουρίζοντας στίχους.

Έξαφνα, άνοιξε άπτομα ή πόρτα της εισόδου, κα ένω τó κουνόυι της εσήμανε άόμια απασιαδικά, χύνεται μέσα ένας άνθρωπος συγγρανμένος, λαχανιασμένος, έξωλλος. Ήταν άνθρωπος του σπιτιού, καί καί σπουδαίο θέματα συνέθεσσε για να τρέξει αὐτός έτσι. Τόν έκάλωσαν λοιπόν με άπορία όλα τά έμμηχα του σπιτιού, δηλ. τά παιδιά, ο μάγειρος, ή κουβερνάντα, ο σκύλος Γκιούλ, ή γάτα. 'Αλλ' ο λαχανιασμένος άνθρωπος—που ήταν ο ύπνρής του σπιτιού, ο πασίγνωστος σ'αὐς τότε λογίους Παναγιώτης—τους παραμερίζει δίπυς καί ανεβαίνει τη σκάλα φρονόζοντας:

—Κύριε Γιώργο! Κύριε Γιώργο!...

—'Ο θόρυβος αὐτός δεν έτρομάζει τόν ποιητή, ο άποίος ρώτησε, με τή συνηθισμένη του άπάθεια:

—Τί τρέχει, καλέ;

—Τά συχαρίνα μου!... Σάς έπεσε!... Σάς έπεσε τó λαχείο!...

—Μίλα καλά, μωρέ!...

Ή μεγάλη είδησις έκανε τόν ποιητή να σκρωθή καί ή φυσιογνωμία του πήρε την έκφρασι της άνησυχίας. Μήπως τρελλάθηκε ο άνθρωπος του; Τί του χρωστούσε να τόν άναστατώσει πρωί—πρωί!...

'Αλλ' ο Παναγιώτης έπέμενε. Καί ένώ όλοι γύρω τόν έθουμάριζαν μ' έρωτήσεις, ο ύπνρής έδινε τις άναγκαίες εξηγήσεις, παρουσιάζοντας καί τά πιστήρια της ετυχίας. 'Ο ποιητής τόν άκουγε σιωπηλός. Ίδού τί είχε συμβεί: 'Η κυρία Σουρή τόν είχε αναγγίσει πού λίγης ώρας στο δρόμο καί τού έδωσε να φέρη στο σπίτι τους άριθμούς των μετοχών τους, για να τούς παραβάλλουν με τούς κερδοσμένους. 'Ο Παναγιώτης, με τó ζήλο του πιστού ύπνρής, έκοινε καλό να περάσει πρώτα από την Τράπεζα, να ιδή τούς κερδοσμένους άριθμούς καί να κάνει ο ίδιος την παραβολή... Μόλις όμως αντίκρισε τόν πίνακα, τού ήρθε σάν ζάλη: 'Ο πρώτος άριθμός της σημεϊώσεως που κρατούσε ήταν ο 46.846, καί ο πρώτος των κληρουθέντων τó ίδιο: 46.846!!! 'Ο Παναγιώτης δεν έπίστευε σ'τά μάτια του, καί ρωτάει, ρωτάει, έκπληκτος, αστασιζόμενος. Καί οί παρευρισκόμενοι τού έπιβεβαιώνουν περί της ακριβείας των άριθμών. Μάλιστα, έτσι ήταν. 'Ο άριθμός 46.846 κερδίζει πρώτος, 100.000 φράγκα. Χρυσά φράγκα!... Τί χαρά! Τί ευτυχία καί γι' αὐτόν τó φουκαριά!... Καί χωρίς να πη τίποτε, μήπως προφτάση άλλος τά συχαρίνα, καί χωρίς να προσέχη πειά στους κατοπινούς άριθμούς, τρέχει, τρέχει με τά τέσσερα στού Σουρή.

—Νά με! έλετε τελειώνοντας τή διήγησή του με χαμόγελο χαράς καί αγαθότητος. Σάς έπεσε ο πρώτος άριθμός!... Στείλτε β-ποιον θέλετε να ρωτήσει στην Τράπεζα!...

—Μωρέ, μπάς καί τó έλεγε κανένας μ' άρχισαν να μωρχνωται δώ μουσικές; Ήταν ή πρώτη ερώτησις τού Σουρή, άμα έθεδαώθηκε ότι κάποιαν άπόστασι είχαν τά λόγια τού Παναγιώτη.

—Κανερός! Κανερός, κύρ' Γιώργη.

'Ανάστατο πειά τó Ρωμυόπαιτο! 'Ο Γκιούλ γαυγίζει. Τά κορίτσια, ή Μυρτά, ή 'Ηρώ, ή 'Αλεξάνδρα, άρχισαν να τρέχουν, να χοροπηδούν, να φωνάζουν σάν τρελλά. 'Η Γερμανίδα κουβερνάντα ασίσσε κα' αυτή κα' έλεγε:

—Μάιν Γκόντεν! Μάιν Γκόντεν!...

Κι' έπειδή ήταν ύστερα, την έπασαν τά κλάματα... 'Ο μάγειρος άρπασε τά φαγά στην τύχη τους κα' έτρεξε στην Τράπεζα να θεαώθ. 'Ο Παναγιώτης τρέχει τώρα έξω να βρή την κυρία Σουρή καί να της άναγγίλει τη μεγάλη είδηση. Καί ίδου πώς περιγράφει τή σκηνή ο Σουρή στο «Ρωμυό» του:

Θέέ μου, ποίος χαλασμός καί τί σκηνή εκείνη!

'Ο μάγερας τού Φασουλή τó μαγερεϊό άφίνει,

'Ο Γεώργιος Σουρής

'Η Φροελάν Γερμανίς καί τών παιδιών δασκάλα κατέβαινε κα' ανέβαινε τή καί καί άλλη σκάλα, καί τρέχαν από πίσω της τ' άνήσυχια μωρέλια με χίλια δυό στριγγλίσματα καί χάχανα καί γέλια κα' εκ της χαράς των της πολλής τούς έφηναν τα πόδια καί φώναζαν Γερμανιστί «Ψυχή μου σ'τά Πατήσια. 'Αλλά κα' ο Γκιούλ ο σκύλος του, που άπαθής δεν ήται, έννόησε πώς καί τι ευχάριστον συμβαίνει, κα' άρχισε τά γαυγίσματα με τά σωστά τόν όλα κα' ή γάτα πήρε τó ψητό από την κατασκάλα.

Στό μεταξύ ο Σουρή—κατά τó χρονολόγιο της εποχής—ήτο συγχορ, μετέωρος, τρικυμιώδης, με άνασχωμένη κόρη, παραχέτο την οικίαν, έπρόβαινε από τó παράθυρον, κατέβαινε ες τó θύραν, άνυπόμονος να ιδή την Μαρήν να έλθι δια να πη καί εκείνη τó μέγα νέον, δια να θεαώθ. 'Η ένέκσις περιέπλησσε τόν Σουρή, καί τόν τας άμφισβόλιας, ο φύσει παρορμητικός ή θροσπος, δεν έκρατήθη από τόν ν' άναπόλαση τά σχέδια τού λαχτός, ένω έζητει την γυναίκα του. Αί έρημεϊδες καί οί «μυθός» έγκατελείφθησαν εϊς τó γραφείον. Έκτό γιλιές παρ κα' χρυσά, σοφ έλει ο άλλος! Πρώτον καί κύριον, έσκιπτει, έ ακόπτω την έκδοσιν τού «Ρωμυού» δι' εξή μηνάς—ταος καί πάντοτε, καί άναπαύομαι. Φθάνει πειά τó μαγαζοπώλη... Έπειτα ξεπληρώνω τó σπίτι τού Φαλήρον καί χίζω κα' ένταπειτα τά βέστα άς φροντίση ή γυναίκα μου. Έγώ τή ησυχία μου θέλω καί τó έράδν κοίτα καί τούτα λα ός τó πρωί».

Έπ' τέλους! Τό κουνόυι της έξόστρας ντυν ντάγκ! σημαίνει. Μπαίνει ή κυρία Σουρή. Την έδεχθησαν όλοι κμετά φανών καί λαμπαδόων.

—Τί τρέχει, καλέ; ρωτά εκείνη άπορώτως.

—Τήν τούση χαρά του.

—Τό λαχείο!... Μάς έπεσε τó λαχείο!

—Πούδ λαχείο!;

—Τής Τραπεζής, καλέ! έλετε φανόζοντας ο Σουρή.

Δεν έδωσε τά νούμερα των όμολογιών μας τού Παναγιώτη;

Στά λόγια αὐτά ή Σουρίνα πήρε να λιαυηθή από τά γέλια. Δεν έχεριάζοντο καί περνούσαν τα κατωλάδη άμέσως τί είχε συμβεί. Τί καί τού να μη μπορέση να κρατηθή καί να τούς κρατήσει καί τήν στην άστεία πλάνη καί στην παρηγορητική. Έβλεπε τόν αγαθό Παναγιώτη, τόν άκωστος άνθρωπο της σκαρής, να στέκεται καί μπροστά της με τόν άνοιχτό.

—Βρέ σύ, Παναγιώτη! τού έλεγε, καί άπείχε πάλι τά γέλια, χωρίς να μπορή ν' άφύσση.

—'Ο Σουρής τά έλασε. 'Ο πύργος των έλπίδων του κλαμύσ.

—Έλα, Μαρή! έλετε άρχίζοντας να θυμών, πές μου λοιπόν.

—Καλέ, ποιους άριθμούς όμολογιών έδωσα! έλετε τέλος ή γυναίκα τού ποιητού. Έγώ τού έδωσα τ ή σ η μ ε ι ω σ ι τ ω ν κ ε ρ μ ε ν ω ν α ρ ι θ μ ω ν .

—Μαμάά! Έκαμε ο ποιητής, σάν να ζυπνούσε από ύπνο.

νής νύχτας. Καί άνοίγοντας την παλάμη του την έκάλωσε—καί τή συνήθειά του—έπ'αυό στο πρόσωπό του. Δρ. αυτοεπισκέλει.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

—Όταν ο Παναγιώτης, κρατώντας σημεϊοσι τόν κερδοσμένον άριθμόν, ένόμισε ότι έχει τούς άριθμούς των όμολογιών καί με τήν άόητα αυτή παρουσίασε καί σ'αὐς τούς άλλους τó χαρτί, ήταν φυσικό να νένετεια να γεννηθή ή παρεξήγησις. Τό μόνον άξιο άπορίας εϊνε καί ούτε ο ύπνρής, ούτε κανείς άλλος τού σπιτιού, έκπληκτος καί τó δόξα καί τούς άλλους άριθμούς με τούς κληρωθέντας, καί να διαπιστώ άμέσως τήν πλάνη. Φαίνεται ότι ή ευτυχία πέφτε σάν άντιστοχό.

—Νά! κα' έγώ κόντεψα να τó πιστέρω.

—'Ο ποιητής δεν έλεγε έντελός την άλήθεια. 'Ηρθε σ'αὐτή τó έλεγε πατέμνη πραγματικός. Ήταν τόσο ώρα, τόσο φαντασία, τόσο παρηγορησις, ώστε καί καθε άλλος στη θέσι του θα τó έπίστευε.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΘΥΜΗΣΟΥ...

—Όπως υποσχεθήκαμε, άρχίζουμε από σήμερα τή δημοσίευσιν των πλεόν επισημών εκ των άποστολεμένων ποιημάτων των άναγνωστών μας.

—'Ανέμε μελαγχολικό μου φαίνεται τó σπίτι σάν καί να στερεώθηκε, ή θλίψη τó ζυγώνει. Σωρπά ο νοός μου κα' έρευνά καί ή καρδιά μου πλνίττει. Γιατί αυτή ή έρημία τή Σάλα μου νεκρώνει;

Τών λουλουδιών Σου ή πνοή σβύνεται λίγο-λίγο λαδούν τα φύλλα θλιβερά καί πέφτουν άπ' τó βάζο. Φθάνει σ'τά γέλια ή λύπη μου, διακρύβω καί τήν πνίγω καί στένω ώρως καί σιωπηλός μπρός τους κα' άναστενάζω.

Πειθαίνομε ύπάκουα, δουδά στη θέλησή σου καί καρτερούν γι' άνάστασι τó καθε ύποσχεμένο... «'Ασπλη άγάπη, λουλουδιό ως τώρα κα' ή ζωή σου... κα' έπ' έξης περιήγαν θάνατι ταπεινωμένο!».

Στό θάνατό τους άγρυπνος τή νύχτα αυτή θα μείνω θίμα ως πάντα σκεπτικός για μιά άγάπη τούση θά σπύσω με παρόντος καί δάκρυα θα χύνω ως πον ή αλήτ τή λύπη μου λίγο θα ζαλαφρώση.

Θάνα στο σπίτι πένθιμο οί τοίχοι στολισμένοι κα' όταν περνάς να μη ρωτάς μέσα τί έχει πεθάνει. Μόνον σάν νιώσεις στη ψυχή τήν ή να σε δαράνη θρήνη... σ'τά λουλουδία Σου τόν όρσο πούχεις κάνει.

ΑΛ. ΜΠΑΜΠΙΑΝΣ

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Μέσ' στην ψυχή μου νωπόω, πόθους χίλιους, καί χωριστά, ο καθένος, με παιδεύει. 'Ολόφωτος, φανταχτερός, σάν ήλιος! Νά με θαμπώσει, ή λάμψη τους, γυρεύει!...

Μαζύ τους, ή ψυχή μου εϊνε δεμένη. Μιά νέα ζωή, στη λάμψη τους, γεννιέται, καί σε κωνοόργιους κόσμους, μαγεμένη ή φαντασία, ελευθερή πλανιέται!...

'Ολόφωτος, φανταχτερός, σάν ήλιος, Μέσ' στην ψυχή μου νωπόω πόθους χίλιους!...

Β. Π.

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—'Η χειρότερη χώρα εϊνε εκεί όπου δεν ύπάρχουν φίλοι.

—'Η κατὰ ούτε νερό πίνει, άν δεν σπρώσει τó θέλημα της σάν ούραν.

—'Ο κοινός άνθρωπος έχει την καρδιά στη γλώσσα του, ένω ο έξυπνος έχει τή γλώσσα στην καρδιά του.

—'Η άληθινή αξία τού ανθρώπου φανερώνεται στη δουλειά.

—Όσο τó πρό... της τραγικής άφηντίσεως.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός!... Μου έρχεται σάν τρέλλα... Φίλωνα μαγκοφρα κα' άτιμη σ' άφινω πειά για πάντα.

—'Ανός, ο πρώτος άριθμός

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΑΟΥΣΤΙΝΑ

Δ'.
Φαουστίνη είχε τώρα στην κατοχή της ένα ωραίο νεώγιστο μέγαρο, έξι αμάξια, είκοσι υπηρέτες και επί πλέον μηνιαία επιχορήγηση είκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων εκ μέρους του ύψιλου προστάτου της αντιβασιλείας δυνάστεως ντ' Αρζο.

Στην αρχή, η Φαουστίνη τα πήγαινε καλά με τον αντιβασιλέα, αλλά λόγω του αυταρχικού κάπως χαρακτήρος της, δεν άργησε να τη σπρώξει σε σύγκρουσι μαζί του.

Μια μέρα ο αντιβασιλέας έδωσε σε τ' ανώτατο του επίσημο γένημα, στο οποίο προσκόλλεσε άρχοντες φίλους του και πρώτη-πρώτη, φυσικά, την καινούργια του φίλη.

Βλέποντας όμως, ότι η Φαουστίνη δεν φαινόταν, έστειλε στο σπίτι της τον αρχιδουκάτο του για να μάθει το λόγο της αργοπορίας της.

Η Φαουστίνη ήταν ξεπληρωμένη στο κρεβάτι της και διάβαζε. —Νά ελπίς του κυρίου σου, είπε στον απεσταλμένο του ντ' Αρζο, ότι απόψε δεν πηγαίνω να δειπνήσω μαζί του για δυό λόγους. Πρώτον γιατί δεν πενώ, επειδή προγεννητίσα άργα και δεύτερον γιατί όσο ευχάριστη και νάνια ή συνομιλία αυτού και των φίλων του, δεν αξίζει, όσο η ανάγνωση αυτού του βιβλίου που κρατώ.

Και του έδειξε τον «Κουτό Διάβολο», το γνωστό μυθιστόρημα του Λε Σάζ, μεταφρασμένο Γαλλικά.

Ο αντιβασιλέας περιόριζε από την απάντησή αυτή κι' έστειλε άμέσως μ' έναν υπηρέτη του την ακόλουθη επιστολή στη Φαουστίνη:

«Από σ'άς άρσενι έτσι, θα στερεθώμε τη συντροφιά σας. Είμαστε έξωτοι όμως, ότι θα μάς αποζημιώσετε απόψε με το τραγούδι σας».

Η τελευταία λέξη του σημειώματος έσκαιαν τη Φαουστίνη να μορφοί, γιατί την εξανάγκρανε με μιάς στην πραγματικότητα.

Ήταν αλήθεια, ότι έπρεπε να τραγουδήσει εκείνο το βράδυ στο βασιλικό θέατρο. Έμυσθοδοτείτο άδελφός γι' αυτό και δεν μπορούσε ν' άρνηθι.

Κι' επειδή της ήταν αδύνατο να κάνει άλλους, σηκώθηκε και πήγε σε λίγο στο θέατρο. Πήγε, αλλά τραγουδούσε χωρίς όρεξη, χωρίς αίσθημα, χωρίς τόνο, κατώτερα από κάθε άλλη φορά.

Ο δούξ θύμωσε γι' αυτό και κατά τη διάσκεψη ενός διαλείμματος, τράβηξε για το καμαρίνι της.

—Με κοροϊεύετε λοιπόν; της είπε ατότομα. Νά το πιστέψω;

—Βεβαίως να το πιστέψετε, του απάντησε η Φαουστίνη. Γιατί σ'ας κοροϊδούνε πραγματικά.

—Πρόσεξε! φώναξε ο δούξ, έξοργισμένος. Είμαι κύριος του Παλέμου και θα σε κάμω να τραγουδήσεις, ακόμα και με το στανό...

Αυτή τη φορά η Φαουστίνη έσκασε στα γέλια. —Α, έτσι; είπε. Καλά λοιπόν. Ως τώρα τραγουδούσα άσχημα. Τώρα δεν θα τραγουδήσω καθόλου!...

Ο αντιβασιλέας έγινε άμέσως κατακόκκινος.

—Αρνεύσαι λοιπόν να τραγουδήσεις; τη ρώτησε.

—Μάλιστα, άρνούμαι.

—Τότε θα σε στείλω στη φυλακή!...

—Στείλτε με. Θα ευχαριστηθώ περισσότερο μένοντας εκεί, παρά βλέποντας το πρόσωπό σας!...

«Υστερ' απ' αυτό το επεισόδιο, ο αντιβασιλέας δεν ήταν δυνατόν να υποχωρήσει, δεν του το επέτρεπε η αξιοπρέπειά του. Έδωσε λοιπόν άμέσως διαταγή και ύστερ' από μία ώρα η Φαουστίνη ήταν κλεισμένη στη φυλακή».

Έννοείται, ότι την μεταχειρίστηκαν όπως εταίριζε σε μία καλλιτέχνη, φίλην αντιβασιλέως.

Αντί σκοτεινού κελιού, της παραχώρησαν δολιχόρο διαμέρισμα, τριών διαμερίσμων που άντρε στον ίδιο τον διοικητή των φυλακών. Έπρεψαν στην Άνιτα την αδελφή της και τους φίλους της να την επισκέπτονται ελεύθερα και εν γένει της παραχώρησαν κάθε ευκολία.

Κάθε μέρα είχε στο τραπέζι της είκοσι περίπου προσκαλεσμένους και το βράδυ χόρευαν και τραγουδούσαν. Και πρέπει να υπολογισθι, πως η Φαουστίνη ποτέ δεν τραγουδούσε τόσο ωραία, όσο τον καιρό που βρισκόταν φυλακισμένη.

Κάθε πρωί πήγαιναν εκ μέρους του δούκως και τη ρωτούσαν:

—Δέχεστε να τραγουδήσετε απόψε στο θέατρο της αΐλης;

—Όχι! αποκρινόταν εκείνη. Χίλιες φορές όχι!...

Στο τέλος ο αντιβασιλέας υποχώρησε.

Κι' ήταν το καλύτερο που είχε να κάνει.

Η Φαουστίνη, επάνω στο πείσμα της, ήταν ικανή να πείσει πάντα μέσ' στη φυλακή.

Την ημέρα που της άνηγγελλαν πως ήταν ελεύθερη, άπελευθερώσε μ' ένα ξερό «Καλά!» χωρίς να ευχαριστήσει καθόλου.

Όταν όμως ο διοικητής της πρόσφερε το βραχιόλι του, για να την οδηγήσει στο άμαξι, του είπε:

—Συγγνώμη, κύριε. Αλλά προτού σ'άς άρσσω, είνε δικαίωμά μου να ζητήσω συγγνώμη για την άνησυχία που σ'άς προσένησα, πάντως με διαμέριμά σας.

Έπειτα του έδωσε ένα σακκούλι με χίλιες ούγκιες χρυσώνων πρόσθεσε:

—Τον καιρό που εγώ γελοῦσα και διασκεδάσα εδώ μέσα, είχαν άνθρωποι που υποφέρναν και που θα υποφέρουν ακόμα. Για να μην λυπών τις εδώ διαμονής μου, λάβετε τον κόπο να τους μοιράσετε αυτά τα χρήματα και διαβεβαιώστε τους, ότι τους σκεπάζω με την εργασία μου.

Η φιλανθρωπική αυτή πράξη της Φαουστίνης την τιμούσε και δεν ήταν ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία.

Ο αντιβασιλέας είχε στείλει ένα άμαξι να την περιμένει στην πόρτα της φυλακής κι' ο άμαξις την όδηγησε σε τ' ανώτατο.

—Αχάριστη, σκληρή, ξεροκέφαλη!..., μονομύνησε ο ντ' Αρζο μόλις την είδε να μπαίνει. Είσαι, μιά το Θεό, πολύ κατωχόρα!...

—Α! Έκαμε εκείνη, μη με βρίζετε, σ'ας παρακαλώ. Άν έμ' έτσι, άς με ξαναπάρω στη φυλακή καλύτερα.

Έννοείται, ότι ο αντιβασιλέας δεν είχε διάθεση να ξαναπάρη ίδια και δεν την ξεσνεροίστηκε.

Η Φαουστίνη όμως ήταν μνησικακή κι' επειδή είχε βαρεθεί κυλάς τον ντ' Αρζο, αποφάσισε να τον εκδικηθι για τη φυλακή της.

Υστερ' από μιά βδομάδα λοιπόν πέρασε στην άγία Ζωήλίας, στο όρος Παλέμο, και εγκατέλειψε κρυφά το Παλέμο. Μερικά μέτρα της την Άνιτα, τα κομμάτια της τα τράβηξε για την Πάρμα.

Λίγο έλειψε όμως να φτάσι εκεί με τα χέρια αδειανά, γιατί στο δρόμο έπεσε στα χέρια ο στανό.

Οι ληστές ήταν έτοιμοι να την ξεσνεροίσουν κυριολεκτικώς, όταν ένας απ' αυτούς την άρνωρίσε.

—Δεν είσαι του λόγου σου η Φαουστίνη; τη ρώτησε.

—Ναι, αποκρίθηκε η άδελφή μ' έκπληξη την άπροσδόκητη γνωριμία.

—Εκείνη που τη φυλάσσε ο αντιβασιλέας και που όταν βγήκε άρχισε ένα μεγάλο πλάσι για να το μοιραστούν οι φιλακόμματα;

—Ναι.

Τότε ο έμπορος ληστής γύρισε στους τρόφους του και τους είπε:

—Αυτή που βλέπετε, είνε η Φαουστίνη, όωρα Φαουστίνη!... Είνε διάσημη τραγουδίστρια και πολύ καλόκαρδη γυναίκα!... Άφήστε την να πάει στο καλό!...

—Ναι, ναι, να πάει στο καλό! φώναξαν οι ληστές όλου καλή της!...

—Για δές, είπε χαμογελώντας η άδελφή στην άδελφή της, το φορέο άπομακρινόταν, τα λίγα εκείνα χρήματα ποδούσαν για επιδίει, παρά από εδωπλαχνία, μου γλυτώνουν τώρα πέντη χιλιάδες ούγκιες χρυσώνων!...

Την εποχή εκείνη το δουκάτο της Πάρμας άντρε, σύμφωνα με μιά συνθήκη, στον Ινφάντη της Ισπανίας δόν Φίλιππο.

Ο δόν Φίλιππος, άν και πενηντάρης, κοντός, άσχημος και άμπος, είχε όπόσσο άδυναμία στις γυναίκες και δεν ένοιαζε τίποτα χωρίς έρωτα.

Μόλις λοιπόν η Φαουστίνη έφτασε στην Πάρμα, ο δόν Φίλιππος έρωτοχτυπήθηκε μαζί της κι' αυτή από ύπολογισμό φυσικό, άπαι κρύβη στο αίσθημά του.

Η Φαουστίνη βρισκόταν τότε σε όλη τη λάμψη της καλλονής και σε όλη την άκμή της καλλιτεχνικής ιδιοφυΐας της.

Και ο Ινφάντης σκόρπιζε άσυλλόγιστα τους θησαυρούς του με στα πόδια της, μιν ξεροντας πως να την ευχαριστήσει για την λωσύνη της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Εν' άμαξι την πήρε απ' τη φυλακή και την μετέφερε σε τ' ανώτατο...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. LEPREUVE

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ο Λουκανός αγαπούσε τρελλά τη Μαρία κι' η Μαρία το Λουκανό.

Αλλά ούτε η Μαρία τόλμησε ποτέ να φανερώσει την άγάπη της στο Λουκανό, ούτε ο Λουκανός τη δική του στη Μαρία.

Γιατί η Μαρία ήταν παντρεμένη κι' όσο κι' άν ήταν έρωτευμένη μαζί του, δεν τολμούσε να προδοσθι το σέγγό της.

—Γιατί, Θεέ μου, έλεγε συχνά, να μη γνωρίσω το Λουκανό όταν ήμουν ελεύθερη; Με πόση περιφάνεια θα του έδινα όλη την αγάπη και φλογή μου ύπαρξ!... Τόν αγαπώ τόσο, κι' όμως δεν ήλω να μολύνω την άγάπη μου με την προδοσία και την υποκρισία προς τον άνδρα μου!...

Όσοι Μαρία!... Την πάντρεψαν οι γονείς της, όταν ήταν ακόμα πολύ μικρή, μ' έναν άνδρα που πολύ μεγαλύτερό της.

Πως ήταν δυνατόν λοιπόν να τον άγαπήσθι μ' έρωτα;

Για πρώτη φορά στη ζωή της άγάπησε το Λουκανό.

Κι' ο Λουκανός όσο κι' άν την αγαπούσε, βλέποντάς την τόσο άπαρηχτη και επιφυλακτική, δεν μπορούσε να της άγαπήσθι ούτε μ' ένα λόγο την άγάπη του.

Πότες φορές η Μαρία χαμύλιανε τα μάτια της μπροστά στο φλογερό βλέμμα του Λουκανού, σάν να γυρνούσε μήπως με μιά της ματιά φανερώσει την έρωτική φωτιά που έκαε και μέσα στη δική της ψυχή;

Πόλλες φορές πάλι, όταν μάθαινε ότι ο Λουκανός πηγαίνει να πιά σε μιά συναστρόφι ή σε ένα χορό, η Μαρία έβρισκε κάποια πρόσκαιρο στανό άνδρα της, για να μην πάει, για να μιν τον δι, για να μιν προδοσθι το πιστό της!...

Ο άνδρας της άλλωστε ήταν άρεκτα ζηλιάρης και έπρεπε κι' αυτός άφοριές για να μη πολυθλανή η γυναίκα του στον κόσμο.

Ήταν ένας άνθρωπος ιδιότροπος κι' άρεκτα υποχωρούσε, άλλ' αγαπούσε τη Μαρία. Της παραχωρούσε άφθονα χρήματα —γιατί ήταν κι' άρεκτα πλούσιος— για ν' άγοράζι ό,τι θέλει και να κυττάει και την γένια της, που δεν ήταν τόσο καλή.

Ένα φθινόπωρο μάλιστα, η άδυναμία της Μαρίας είχε τόσο μεγαλώσει, όστε ο γαμπρός της σύστησε να πάει σε κανένα μέρος μακρινό, να περάσθι πολλή θάλασσα και να μείνι το χειμώνα σε χώρα θεακή.

Ο άνδρας της φοβήθηκε κι' άπορίσσε να την στείλι στην Αίγυπτο, σε μιά μακρινή του θεία. Αλλά είχε πολλές υποθέσεις εκείνη την εποχή και δεν μπορούσε να ταξιδεύη μαζί της.

Έτσι, η Μαρία έφυγε μόνη της.

Αποχωρητόντας την ο άνδρας της, της έκανε χίλιες συστάσεις, να προσέχη την υγεία της, να του γράφη συχνά, να μη τον ξεχάσθι ούτε στιγμή.

Την άνοιξι, θα πηγαινε να την πάρη να γυρίσουν μαζί στο Παρίσι.

Η Μαρία που τον θεωρούσε κατά βάθος ένα μεγάλο παιδί, τον φίλησε και του υποσχέθηκε πως θα γυρίσει όλες τις παραγγελίες του.

Κατά βάθος ήταν έξαιρετικά ευχαριστημένη, γιατί θα ήταν τώρα ελεύθερη να σκέφτεται νύχτα και μέρα μόνον τον Λουκανό! Έφευγε κλεισμένη μαζί της, σάν ένα κρυφό και άδρατο για τους άλλους θησαυρό, την άνάμνησά του.

Νά τώρα μόνη της στο κατάστρωμα, μ' ένα μπουνέτο χρυσάνθεμα στο χέρι!...

Μα δεν όνειρευότανε λοιπόν; Αλλά εκεί, κάτω στο κατάστρωμα του πλοίου, που την κντάζε έκστατικώς από μακριά, ήταν πράγματι ο Λουκανός;

Μα χαρά κι' ένας τρόμος συγχρόνως την κυριέψε.

Ναι, ήταν πραγματικά ο Λουκανός, ο όποιος, βλέποντας ότι η Μαρία τον άπέληξε, έτρεξε κοντά της, τη χαρτίσσε και της είπε να πηγαινε κι' αυτός στην Αίγυπτο να υποθέσθι του.

Η Μαρία του απάντησε με λίγα τυπικά λόγια.

Δεν βάσταξε όμως και πρόσθεσε:

—Παράξενη σύμπτωση, να φρίγεται κι' έσεις την ίδια μέρα μ' έμένα για την Αίγυπτο!...

Σας βεβαίω, κυρία μου, απάντησε ο Λουκανός, ότι δεν είνε παρά μία σύμπτωση.

Όχι, δεν φαινόταν να λή ψέμματα ο Λουκανός. Τα μάτια του, η φυσιογνωμία του όλη, εξέφραζαν άπόλυτη ειλικρίνεια.

Και η Μαρία σκεφθηκε:

«Η Μοίρα μάς σπρώχνει τον ένα προς τον άλλο. Βοήθησέ με, Θεέ μου, να είμαι γενναία, σάν πάντα!...»

Μήλρεαν για κάμψη όρα για διάφορα πράγματα. Μόνον για το κυριότερο, για ό,τι έκρυβε ο ένας για τον άλλο στην καρδιά του, δεν είπαν πάλι τίποτε.

Μά έξαφνα, σιγά—σιγά, μιά όμυλη άρχισε ν' απλώνεται γύρω σ' όλη τη θάλασσα. Οι επιβάτες έτρεχαν να κατέβουν κάτω, για ν' άποφύγουν την ύγρασία!...

Σε λίγο κι' ο Λουκανός με τη Μαρία κατέβηκαν στις καμπίνες τους.

Χωρίστηκαν με μιά τυπική ευχηνόχτας.

Μα όταν ο καθένας βρέθηκε μόνος, έννοιωσαν ένα παράξενο προαισθημα. Μιά άδρατη μυστηριώδης δύναμις ήθελε να τους ένωση, παρ' όλους τους διαταγμούς και την αντίστασή τους!...

Ήταν κοντά τα έμμεση όραμα.

Ένα φοβερό τραντάγμα κόνισε όλο το πλοίο. Κραγιές τρόμου και ξεφωνητά άκούγοντουσαν.

Η Μαρία κι' ο Λουκανός βγήκαν απ' τις καμπίνες τους και κατάρθρωσαν ν' άνέβουν στο κατάστρωμα.

Τί είχε συμβεί; Η όμυλη είχε γίνει πολύ παχνη και το πλοίο συγκρούστηκε μ' ένα άλλο.

Ένα τρομερό σήμα άνοιχκε στα πλευρά του. Είχε γεμίσει νερά, και σε λίγο θα βυθιζόταν!

Μέσα σ' ένα φοβερό κι' άγνωστό πανικό, καθένας προσπαθούσε να σώσθι τον εαυτό του. Οι ναύτες γρήγορα—γρήγορα κατέβηκαν τις βάγκες, μα δεν ήταν άρεκτες για να χωρέσουν όλην τον κόσμο.

Η Μαρία άκουσε το Λουκανό να τη φωνάζι. Μέσα στον πανικό της όμυλης δεν μπορούσε να τον άκούει καλά, μα κατανόησε να πάη κοντά του. Έκλεισε την πύλη απ' το χέρι.

Μαρία, της είπε μ' αγωνία, κάμε γρήγορα, πρέπει να μιν σε μιά βαρκα.

Η Μαρία έπεσε στην άγκαλιά του.

—Κι' έαψ; τον ρώτησε.

—Δεν ξέρω τί θα γίνει εγώ. Έσθ όμως, έσθ Μαρία, πρέπει να σωθής.

Η Μαρία τον έπαιξε δυνατά στην άγκαλιά της. Το πλοίο βυθιζότανε διαόλου.

Ο Λουκανός θέλησε να την σώσθι προς τις βάγκες, μα εκείνη κόλλησε τα χέρια της στα χέρια που και του είχε, φιλώντας τον άτελειπότητά της.

—Λουκανέ, σ' αγαπώ!... Μπορώ ν' σου το πώ τώρα που βρισκόμαστε μπροστά στο θάνατο. Τώρα είμαι πεν έντελώς δική σου, χωρίς να με δένη τίποτε πειά με τον κόσμο!... Σ' αγαπώσα πάντα!... Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, Λουκανέ!...

—Κι' εγώ, είπε ο Λουκανός, φιλώντας την στο στομάχι, κι' εγώ σ' αγαπώ, Μαρία!... Σ' αγαπούσα πάντα κι' εγώ και θα σ' αγαπώ και στον άλλο κόσμο που πηγαίνουμε τώρα!...

Ένας άπείστος τριγμός άκούστηκε. Το πλοίο έγινε ακόμα περισσότερο στανό. Τά νερά το κάλυψαν από παντού. Η θάλασσα άφραζε γύρω τους και μόνον έμεινε λισσομένη, κατακλινόντας το σιγά—σιγά!...

Ο Λουκανός έσφιξε τ' άτελειπότητά της Μαρία στο στήθος του.

Μαρία, γίνεκα μου άγάπη, φίλησέ με!...

Τά χέρια τους ένώθηκαν. Κι' έτσι άγκαλιασμένοι παρασύρθηκαν σ' όλην την άβυσσος τ' άβυσσος τ' άβυσσος!...

G. LEPREUVE

Νά τώρα, μόνη στο κατάστρωμα, μ' ένα μπουνέτο χρυσάνθεμα στο χέρι!...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Ο πατέρας Παρναγαγιάν συνοφρονώθηκε άμέσως.
— Άδύνατον! φώναξε. Καί δέν μού λές, γιά πού λόγo; Θέλεις σώνει καί καλά νά μάς πιάσουν, νά μάς φυλάξουν, νά μάς κλέψουν ζωντανούς;
— Πατέρα, πάρε, σέ παρακαλώ. Άν θέλεις εσύ νά φύγης, φύγε. Εγώ όμως πρέπει νά μείνω εδώ.
Καί τεντώνοντας άνήσυχτα τ' αυτιά του, πρόσθεσε:
— Μά τί συμβαίνει; Άκούω φωνές γυναικείες. Άς τρέξουμε νά ιδούμε τί γίνεται.

Ενώ όμως ετοιμαζόταν νά όρμήσει, τόν εσταμάτησε ο πατέρας του.
— Πού πάς; τοῦ φώναξε. Πά-
λι σέ καινάδες θέλεις ν' άνακα-
τευτής. Βλέπω ότι παρ' όλα όσα
συνέβησαν, εσύ έξακολουθεῖς νά
μένεις αδιόρθωτος. Δέν κατάλα-
βες λοιπόν ακόμα ότι πρέπει νά
δυσπιστῇς καί στοὺς άντρες καί
στις γυναίκες καί στην καρδιά σου
την ίδια;

— Ά, πατέρα... αποκρίθηκε ο
νέος. Ἡ ζωή πού γνώρισα μέχρι
τόρα μ' έμαθε νά περιφρονῶ σγε-
δόν όλους τοὺς άντρες, νά φοβό-
μαι όλες τίς γυναίκες καί νά κα-
ταριέμαι την καρδιά μου. Βλέπεις
λοιπόν ότι συμφωνῶ άρκετά μα-
ζύ σου.

Καί λέγοντας αὐτά ο νεαρός Ιπ-
πότης έβγαλε ἀπό τὰ χέρια τοῦ
πατέρα του, ο άριος προσπαθοῦ-
σε νά τόν κρατήσῃ, κ' άρχισε
νά τρέχει πρὸς τὸ μέρος όπου ελ-
γε άκούσε τις φωνές.

Ο πατέρας του έτρεξε άποίστον
του, άποφασισμένος νά μὴν τόν
άφήσῃ νά έκτεθῇ άπορρίσταντος
σέ νέο κίνδυνο.

Μά τί συνέβαινε στὴ συνοικία
αὐτή καί γίνονταν τόσος θόρυβος;
Θά σᾶς τὸ πούμε άμέσως.

Στό μέρος αὐτό δρισκόταν κά-
ποιο φαρμακείο μέ τὴν δνομασία
«Ο μέγας Ἰπποκράτης». Ο φαρ-
μακοποιὸς εἶχε βάλει στὴν προθήκη τοῦ καταστήματος ἕνα ξύλινο
άγαλμάτιο μέ άρχαία Ἑλληνική ένδυμασία πού παρίστανε τόν Ἰπ-
ποκράτη. Μὲ τόν καρδύνας ο θεὸς τῆς Ἱατρικῆς ἄλλαξε ταυτότητα
στά μάτια τῶν γυναικῶν τῆς συνοικίας, ἡ ὁποίε νόμιζαν ότι τὸ ἄ-
γαλμα παρίστανε κάποιον άγιο τῆς ἐκκλησίας.

Ο φαρμακοποιὸς δὴ μόνον δέν θέλησε νά βγάλῃ αὐτὴ τὴν πλάνη
ἀπὸ τὸ μυαλό τους, ἀλλὰ προσπάθησε νά τὴ στερεώσῃ πῶς πο-
λὺ, ἀπὸ φόβο μήπως χάσει τὴν πελατεία του.

Μιά μέρα μάλιστα, γιά νά ἐνισχύσῃ περισσότερο τὴ θρησκευτι-
κὴ προλήπῃ τῶν γειτόνων του, κρέμασε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ
Ἰπποκράτους ἕνα... κατηράκι, τὸ ὁποῖο έκαίγε νύχτα καί μέρα. Αὐ-
τὸ έκανε νά πιστευτῇ πῶς πολλὴ ἡ ἰδέα πού έκακροῦσε ἐξ άρχῆς
καί ο άρχαῖος θεὸς πήρε τὸ δόγμα του... Ἀγίου Ἀντωνίου.

Αὐτὸ τὸ θράνι λοιπὸν κάποιος πολίτης περνώντας ἔξω ἀπὸ τὸ
φαρμακείο, οὔτε τὸ σταυρὸ του έκαψε μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ άγίου,
οὔτε ἔφριξε πὸν ὁλόο του στὸ μικρὸ κιβώτιο, πού εἶχαν βάλει ἐκεῖ
οἱ παστοὶ τῆς συνοικίας. Αὐτὸ ἦταν άρκετὸ νά προκαλέσῃ τὴν άγρή
τῶν προλήπτων γειτόνων.

— Φύγετε τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου! ἄρ-
χισαν νά φωνάζουν στὸ διαβάτη. Γονάτισε νά προσκυνήσῃς, ασεβῇ!...

— Μά αὐτὸς δέν εἶνε ο Ἅγιος Ἀντώνιος, θέλεις νά δικαιολο-
γήσῃ ο άγνωνος. Εἶνε ο Ἰπποκράτης...

— Χτυπάτε τον! ἐκράγαζαν τότε μὲ μανία οἱ γείτονες κ' οἱ

περίεργοι πού μαζεῦθηκαν ἐπ' αὐτόν. Δέν άκούτε; Βλαστήματα τῆς
ιερά...

— Ἐξαφνα άκούστηκε μιά άπαισία φωνή:
— Θάνατος στὸν Οὐγενότο!

— Χτυπάτε τὸν άπιστο!

— Άκούς ἐκεῖ, νά βλαστήμησῃ τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο!...

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἔτυχε νά περνᾷ μπρὸς αὐτὸ τὸ φαρμακείο ἕνα
άμαξι πού τὸ ἔφερε ἕνα άσπρο άλογο. Μέσα σ' αὐτὸ καθόταν
μιά ὁμορφὴ κοπέλλα. Λόγω τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ πού εἶχε ἐκ-
κολοθῆσθαι, τὸ άμαξι δυσκολευόταν πῶς νά προχωρήσῃ. Τότε ἡ
κοπέλλα τὸ κεφάλι τῆς στὴ θυρίδα τοῦ άμαξιοῦ καί νά ὀψι τὴν
προβάλε τὸ κεφάλι τῆς στὴ θυρίδα τοῦ άμαξιοῦ καί νά ὀψι τὴν
τοῦ πλῆθος, φώναξε:

— Σταθῆτε!... Ἐστὶ φέρνεται στὸν εὐγενὴ καί ένδοξο πατρί-
δάμ! Θεέ μου! Τί άνάθεμα!...

Ο άνθρωπος έκείνος μῶς άκουσε τὴ φιλικὴ αὐτὴ φωνή, προσ-
έθηκε νά πλησιάσῃ τὸ άμαξι.

— Ἀφήστε τον! ἔξακολουθεῖ κάπως ἐπιτακτικὰ ἡ νέα Σὺς. Ἡ
θαυώνω ότι εἶνε ο Ράμ, ο γνωστὸς ποιητής...

Τὸ πλῆθος όμως δέν κατάλαβε παρὰ μόνον ότι ἡ άγνωστὴ
άνελαβε τὴν υπεράσπαι ἐνὸς άπιστοῦ καί ξαναἄρχισε νά φωνάζει:

— Θάνατος στὴν κολασμένη!

— Πιάστε τὴν κ' αὐτὴ!

— Πρέπει νά τοὺς κάρουμε καί τοὺς δύο γιά νά ἐξελθῶσιν ἀπὸ
Ἅγιο Ἀντώνιο!...

Τὸ άμαξι περικυκλώθηκε άμέσως ἀπ' τὸ λυσσαμένο ὄχλο καί
άρχισε πάλι νά μαίνεται.

Ἡ νέα άντλήσθη άμέσως κίνηση πού διέφερε καί ἀπὸ
λε γορεῖς κραυγές.

Ο Ράμ, ο γρησὸς λόγιος, ἔ-
χε στηριχθεῖ σ' ἕνα πύργον
τόντας μερὰ χερσὶν ὅλα τὰ
χέρη. Τὸ πρόσωπο ἦταν κατα-
τομένο καί τὰ ὄμματα ἔκαψαν
νά ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν
νατικῶν δικαιοῦν.

Πάλιν, ἕνας αὐτὸς μέ τῶ-
σους ἔχθρους, καί τὸν καί
προσπαθοῦσε νά σπᾷσῃ τὸν
μάζι τῆς νέας. Μερικοί σπρ-
τιώτες πούταν ἐπὶ μὲν τὸν
ροδον νά τὸν σπᾷσιν.

— Τόπο, τόπο! άκούστηκε ἡ
ἄφωνα μιά θαυράδα καί ἡ
φασιστικὴ φωνή.

Καί άμέσως φάνηκε ἕνας
ἱππότης νά διασχίτῃ τὸ πλῆθος
καί νά παρεμβῇ τοῖς πρὸς τὸν
μνηστὸς μέ τρομερὲς γροῖες
μέ κλωστοῖς πού σπᾷσιν
ἐπ' αὐτὸν. Ἦταν ο
ντὲ Παρναγαγιάν.

Όταν ἔφτασε κοντὰ πρὸς τὸ
μάζι, ο ἱππότης σήκωσε τὸ
στή θυρίδα καί τραβᾷ τὸ κε-
φάλι του, τὸ ὁποῖο άρχισε νά
ἀρριστερὴ γύρω του μέ ἄπει-
τη ταχύτητα καί δοῦν. Αὐτοῦ
ὁμως σχηματίστηκε ἕνας ὄχλος

κὸς κύκλος γύρω του.

Ἡ νέα, βλέποντας τὴν άπροσδόκητὴ αὐτὴ συνδρομή, ἔβαλε
χέρι τῆς στὸν Ράμ, ο ὁποῖος προφύλαξε καί πήδησε στὸ άμαξι.

Παρναγαγιάν τοὺς άνοιξε συγχρόνως τὸ δόγμα καί τὸ άμαξι
ν' άπομακρύνεται.

Ο ὄχλος εἶχε άγορεύσει βλέποντας νά διαφεύγῃ ἡ νέα του καί
οἱ πῶς μανιόδεες ετοιμάζοντο νά κυνηγήσουν τοὺς άπομακρυνόμενους
...επίστολους.

Στὸ σημείο αὐτὸ δρισκόταν ἡ κατάσταση, όταν ἔξαφνα ἔφτασε
πόνου άκούστηκε μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος. Τί συνέβαινε; Εἶπε
φθάσε ο πατέρας Παρναγαγιάν κρατώντας τὸ ἔξωσ στὸ πλῆθος
καί χτυπώντας χωρίς διάκριση δεξιὰ καί ἀριστερά. Κατόπιν ἦσαν τὸν
νά φτᾷσῃ τὸ άμαξι καί νά κατάλθῃ τὴν δεξιὰ τὴν θυρίδα καί
ἀριστερὴ δρισκόταν ο γυῖός του. Ἐστὶ, τὸ άμαξι φροντισμένο
τοὺς δύο Παρναγαγιάν, προχώρησε γρήγορα καί άπομακρύνθηκε.

Τὸ πλῆθος, κατάληκτο γιά τὴν άπρόοπτὴ αὐτὴ ἐπίθεση, σπρ-
τηκε καί περιορίστηκε μόνον σέ άπειλές. Τὸ περίεργον ἦταν τότε
τὸ άμαξι φεύγοντας άκολουθοῦσε τὸν ἴδιον δρόμο πού εἶχε πάει
σες φορές ο Ζάν ντὲ Παρναγαγιάν παρακολουθώντας τὴν φωνή
κυρία.

Ἡ καρδιά τοῦ ἱππότη, στὴν άνάμνησιν αὐτὴ, άρχισε νά
δυνατίζει. Ἐξαφνα τὸ άμαξι σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα σπίτι, πού
σπίτι όπου ἡ Ἀνναμπέλλα ντὲ Πιέν εἶχε μπει κ' εἶχε μπει
πολλὴν ὥρα, τὴν ἡμέρα πού τὴν παρακολούθησε.

Πάλιν ἕνας αὐτὸς μέ τόσους λυσσαμένους ἔχθρους!...

κὸς κύκλος γύρω του.

Ἡ νέα, βλέποντας τὴν άπροσδόκητὴ αὐτὴ συνδρομή, ἔβαλε
χέρι τῆς στὸν Ράμ, ο ὁποῖος προφύλαξε καί πήδησε στὸ άμαξι.

Παρναγαγιάν τοὺς άνοιξε συγχρόνως τὸ δόγμα καί τὸ άμαξι
ν' άπομακρύνεται.

Ο ὄχλος εἶχε άγορεύσει βλέποντας νά διαφεύγῃ ἡ νέα του καί
οἱ πῶς μανιόδεες ετοιμάζοντο νά κυνηγήσουν τοὺς άπομακρυνόμενους
...επίστολους.

Στὸ σημείο αὐτὸ δρισκόταν ἡ κατάσταση, όταν ἔξαφνα ἔφτασε
πόνου άκούστηκε μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος. Τί συνέβαινε; Εἶπε
φθάσε ο πατέρας Παρναγαγιάν κρατώντας τὸ ἔξωσ στὸ πλῆθος
καί χτυπώντας χωρίς διάκριση δεξιὰ καί ἀριστερά. Κατόπιν ἦσαν τὸν
νά φτᾷσῃ τὸ άμαξι καί νά κατάλθῃ τὴν δεξιὰ τὴν θυρίδα καί
ἀριστερὴ δρισκόταν ο γυῖός του. Ἐστὶ, τὸ άμαξι φροντισμένο
τοὺς δύο Παρναγαγιάν, προχώρησε γρήγορα καί άπομακρύνθηκε.

Τὸ πλῆθος, κατάληκτο γιά τὴν άπρόοπτὴ αὐτὴ ἐπίθεση, σπρ-
τηκε καί περιορίστηκε μόνον σέ άπειλές. Τὸ περίεργον ἦταν τότε
τὸ άμαξι φεύγοντας άκολουθοῦσε τὸν ἴδιον δρόμο πού εἶχε πάει
σες φορές ο Ζάν ντὲ Παρναγαγιάν παρακολουθώντας τὴν φωνή
κυρία.

Ἡ καρδιά τοῦ ἱππότη, στὴν άνάμνησιν αὐτὴ, άρχισε νά
δυνατίζει. Ἐξαφνα τὸ άμαξι σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα σπίτι, πού
σπίτι όπου ἡ Ἀνναμπέλλα ντὲ Πιέν εἶχε μπει κ' εἶχε μπει
πολλὴν ὥρα, τὴν ἡμέρα πού τὴν παρακολούθησε.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΤΗ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

..... ΜΑΓΕΙΑ ΚΑΙ ΜΑΓΟΙ

Βασίλεις πού καταφεύγουν σέ μάγους. Ἡ σφαγή τῶν παιδιῶν. Πῶς πέθανε ο Κάρολος Θ'. Ἡ μαγικὴ λειτουργία. Τὰ
σκάνδαλα τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου Ιδου. Τὰ κέρηνα ἐμειώματα τῆς Λαβαλιέ. Βουαζέν, ἡ τρομερὴ μάγισσα. Ἡ δοκι-
μασία τῶν νεοφωτιστῶν. Μιά τρομερὴ προσευχὴ στὸ Διαβόλο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μαγεία, γιά τὴν ὁποία ἔχουμε γράφει ἀρ-
κετὲς ὥς τώρα σελίδες, εἶνε τόσο παλαιά
ὥς καί ἡ ἀνθρώπινη προλήπῃς, μεταξὺ
τῶν ὁποίων ἄλλως τε καί συγκαταλέγεται.
Όλοι οἱ λαοὶ ἐπιστεναι καί ἔξακολουθοῦν νά
πιστεύουν στὴν ὑπαρξὴ κακῶν πνευμάτων, μέ
τά ὁποία προσπαθοῦν νά θοῦν σέ ἐπικινω-
νὰ διά μέσου τῶν μάγων.

Στὴ μαγεία καί στοὺς μάγους ἐπίστευε
ἄλλοτε ὄχι μόνον ο ἁλιεύς καί ἀρτελὴς λαός,
ἀλλὰ καί αὐτοὶ άδύνα... οἱ βασιλεῖς, οἱ ὁ-
ποῖοι συχνὰ ἐγκαλοῦντο τὴ συνδρομὴ τῶν
μάγων.

Όταν ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος
Θ', άρρώσθηκε κάποτε βαρεῖα, ἡ μητέρα του Αικατερίνη τῶν Μεδι-
κων, ἀπὸ κατέργε κατ' άρχάς στοὺς γιατροὺς καί στοὺς άστρολό-
γους χωρίς άποτέλεσμα, άναγκάστηκε ἐν τέλει νά ἀποταθῇ στοὺς
μάγους.

Μιά νύχτα λοιπὸν κάλεσε ἐπειγόντως στὰ ἀνάκτορα ἕναν καλὸ-
γγο Ἰταλὸν, γνωστὸν γιά τίς... σχέσεις του μέ τὰ πονηρὰ ανεύ-
ματα, καί τὸν ὑποχρέωσε νά τελέσῃ τὴ λεγομένη ἐμαρὴν λειτουρ-
γίαν πρὸς σωτηρίαν τοῦ γιου τοῦ.

Ο Ἰταλὸς καλὸς γοερός, γράφει σχετικῶς κάποιος σύγχρονος
ιστοριογράφος, εἶχε δηλώσει ότι γιά ν' άποφανεθῇ ο Διαβόλος περὶ
τῆς ἀσθενείας τοῦ βασιλέως, χρειαζόταν ἕνα... κεφάλι ματωμένο!

Βέβαιον λοιπὸν ἀπὸ τὴν παραμυθίαν ἕνα ὁρατο παιδί, στὸ ὁποῖο
ο πνευματικὸς τῶν άνακτόρων μετέδωσε τὴν προ-
λήπῃ καί όταν ἦλθε ἡ νύχτα τῆς θυσίας
τὸ θῆμα στὸ δωμάτιο τοῦ άρρώστο.

Σὲ λίγο μὴναι ἐκεῖ καί ο μοναχὸς—μάγος, ο
ὁποῖος άρχισε τὴ λειτουργία μπροστὰ στὴν εἰκόνα
τοῦ Διαβόλου, κάτω ἀπ' τὴν ὁποία ὑπῆρχε ἕνας
ἐκαστογρημένος σταυρός.

Στὴ λειτουργία, ἐκτός ἀπὸ τὸν άρρωστο ἐα-
σμένη, παρεμβῇ καί ἡ μητέρα του καθὼς καί
μερικοὶ άνθρωποι ἐμπιστοὶ τῆς.

Ο καλὸς γοερός εὐλόγησε στὴν άρχὴ τοὺς δύο ὁτιες,
καί ἄπειρα καί μιά μαγική, καί τὴν πρώτη τὴν ἔ-
λασε στὸ παιδί, τὸ ὁποῖο τὴν ἔφαγε.

Κατόπιν τὸρῶσε καταγῆς, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζω-
νὴ τοῦ ἕνα μαχαίρι, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι καί τὸ
έταξε ἐπάνω στὸ τραπέζι μέσα σ' ἕνα δίσκο,
γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔκαιγαν λαμπάδες καί ἀρώ-
ματα.

Κατόπιν άρχισε ἡ μαγικὴ λειτουργία. Ο μο-
ναχὸς πρόφερε μερικὲς λέξεις καθολικιστικῆς καί
καὶ κατὰ τὸν Διαβόλο νά ἀπαντήσῃ μέ τὸ σῶμα τοῦ
ματωμένου κεφαλοῦ στὴν ἐρώτησιν πού ἦλ τοῦκα-
ν ο άρρωστος.

Ο βασιλεὺς, σύμφωνα μέ τὴν δόξη τῆς
μαγίας, ἔκαμε τότε τὴν ἐρώτησιν τοῦ πῶς χαίρη-
ται, ὥστε νά μὴν τὴν άκούσῃ κανένας, καί
ἐν άρχῇ νά λάβῃ τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ ἀπάντησιν αὐτὴ φανόταν ότι προέρχεται
ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ σκοτωμένο παιδιοῦ, πραγματικὰ όμως θά ἔ-
λυναι ἀπὸ τὸν ἐγγαστριμυθο μάγο.

Ἡ φωνὴ πού άκούονταν ἦταν μακρυνὴ καί μυστηριώδης καί
ἐπέφερε διάφορες λατινικὲς λέξεις, ἀπὸ τίς ὁποῖες κατάλαβαν ότι
ο Διαβόλος εἶχε πάει πάλι νά προστατεύῃ τὸ βασιλεῖα.

Τότε ο άτυχὴς άρρωστος κατελήφθη ἀπὸ φόβο καί φώναξε
ἐκπεπληγμένος μέ πνιγμένη φωνή:

— Πάρε αὐτὸ τὸ κεφάλι! Πάρε το ἀπὸ δὴ!...

Αὐτὸ ἦσαν τὰ τελευταῖα του λόγια καί ο Κάρολος Θ'. Ξε-
πνέθηκε μέσα σὲ μιά τρομερὴ άγωνία.

Εἰσὶς ἐπ' αὐτῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ' ὑπῆρχαν στὴ Γαλ-
λίαν κατεῖς γυναικες, ἡ ὁποῖε ἐτελοῦσαν μαγικὲς λειτουργίες καί
προσπαθοῦσαν ἀνθρώπινα θήματα γιά νά πετύχουν ἕκείνο πού ἡ-
θελαν.

Μα ἀπ' αὐτές, όταν συνελήφθη καί δικάστηκε, ὁμολόγησε ότι
καὶ αὐτὲς τῆς Αὐλῆς, ἡ μιά κόμισσα καί ἡ ἄλλη δοῦκισσα, τῆς ἔ-
λυναν νά ἐξοντώσῃ μέ μαγικά μέσα τὴν εὐνομένην τοῦ βασιλέως
καὶ ἀρκετὲς γυναικες, ἡ ὁποῖε ἐτελοῦσαν τὸν ἑωρτά του σ' αὐτές.

Κατόπιν αὐτῶν ἡ μάγισσα, γιά νά μπόρῃ νά ἱκανοποιήσῃ τὴν
ἐλπίδα τοῦ, κατεσκεύασε κέρηνα ὁμοιωμένα τῆς εὐνομένης καί
τοὺς ἔβαλε μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ Διαβόλου ἀπαγγέλλοντας τοὺς σχε-
τικὲς ἐντολὰς.

Μα ἄλλ' εὐνομένην τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἡ περίφημη κυρία
τῆς Μοντεσπᾶν, κάθε φορά πού φοβόταν μήπως ἐλαττωθεῖ ἡ εὐνοία

Ἡ μάγισσα Βουαζέν

χρῶναν νά παραστῇ στίς συνάφσεις τῶν μάγων, ἀπὸ τοῦ φο-
ροῦσαν μαῖον μαλδίνα, τοῦ σκέπαζαν τὰ μάτια καί τὸν ἀνάγκαιαν
νά περναῖ ἀπὸ στενοὺς διωδρόμους, ὅπου σκόνταρτε κάθε τόσο κ'
άκουγε φοβεροὺς καί ἀνεξήγητους γροῖους.

Μόλις ἔμπαιναν στὴν αὐθουρά τῶν μάγων, δρισκόταν ἔξωκὰ πρ-
ριστοιχισμένος ἀπὸ ἀπαύρια τέρατα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καί
ο Διαβόλος ὑπὸ μορφήν πελώριου τράγου. Τότε ο δόκιμος ἔτρεπε
νά τὸν προσκυνήσῃ καί νά φιλῇ τὰ πόδια του.

Ἐπῆρχαν διάφορα εἶδη προσευχῶν καί ἐπικλήσεων κατὰ τὸν νε-
αῖον, ἀνάλογες τῆς αἰτήσεως, γιά τὴν ὁποία προσκυνῶν.

Τοῦ μὲν ἀπ' αὐτές, καθὼς μᾶς τὴ διασώζει κάποιος χρονολογί-
κος τῆς ἐποχῆς.

«Κύριε τῶν... ἀιμάτων, εὖν πού μοιράζεις τίς ἐνέργειες τῶν
ἐκκλημάτων, εὖν πού προστατεύεις τὰ λαμπρὰ ἀμαρτήματα καί
τὰ μεγάλα ἐλαττώματα, ο Σατανά, σέ λατρεύουμε!...

«Θεὲ λογικέ, Θεέ ἀκριβοδίκατε, εἶσαι κυρίαρχος τοῦ τρόπου
καί τῆς φρενῆς, εὖν σώσεις τὴν τιμὴ τῶν οἰκογενειῶν τυφλώ-
ντας τοὺς προδιδόμενους συνέργους, εὖν διευκολύνεις τοὺς ἑωρ-
τας τῶν γυναικῶν, σὺ παρεμποδίζεις τίς ἀγωγίες τῆς μητρὸς
τῆτος.

«Κύριε, εὖν πού εἶσαι ἡ ἐλπίδα τῶν ἀνδρῶν καί τῶν γυναι-
κῶν καί προστατεύεις τοὺς ἑωρτές τῶν, οἱ πιστοὶ σου σέ ἐκτενέ-
ουν γονατιστοὶ νά τοὺς ἐξασφαλίσῃς τὴν ἐλευθερίαν στὰ ἥδονικά
αὐτὰ ἀμαρτήματα πού άγνοεῖ ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων!...

